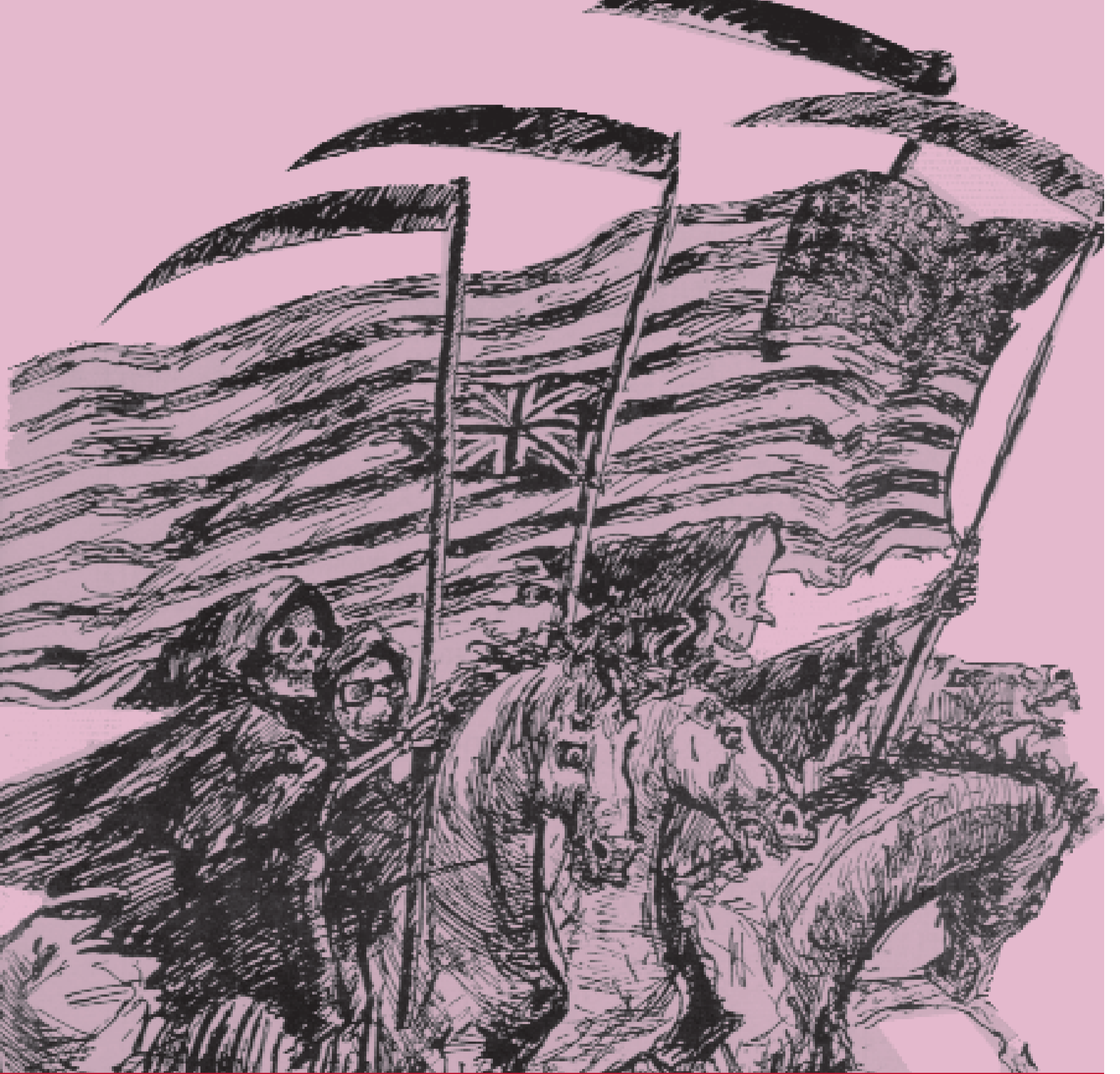

sosyalist işçi

SAYI: 222

20 Ağustos 2004

1.000.000 TL.

Irak - Venezüella - Güney Kore

Dünyanın efendileri krizde

KESK

Sokağa eyleme!

2005 yılı toplu görüşmeleri ile birlikte KESK'de yeniden hareketlenecek. Önümüzdeki mücadele dönemi sadece 2005 yılı bütçesini değil aynı zamanda karşı karşıya kaldığımız saldırı yasalarını da gündemimize almak zorunda olduğumuz bir dönem olacaktır. Kamu yönetimi yasası, yerel yönetim yasası, personel rejimi yasası, sağlık yasası v.s. ile hükümet kamu çalışanlarının iş güvencesini ve neredeyse sahip olduğu bütün sosyal hakları almaya hazırlanıyor.

Bu süreçte hemen tüm kamu çalışanları tedirgin. Kendilerine yönelen tehdidi hissediyorlar. Ancak bir türlü inanamıyorlar. Hükümet 1,5 milyon sözleşmeli-den bahsediyor, çalışanların önemli bir kısmı yeni personel alınacağını, kendisinin güvencesinin olduğunu zannediyor.

90'ların başında kendi işyerinin özelleştirilince daha başarılı olacağını anlatan işçiler hatırlıyorum. Daha sonra onlar işsiz kalmış ve işyerinin "verimliliği" artmıştı. Bu ülkenin erken emekliler cenneti olduğunu anlatan işçilerden bazılarının emekli olmadan öldüğünü de hatırlıyorum. Yani benzer bir hikayeyi yeniden yaşıyoruz. Hissediyoruz, inanamıyoruz ve kaybediyoruz.

Eğer yine kaybetmek istemiyorsak bu gerçeği göz ardı etmemeliyiz. Egemenlerin anlattığı yalanların saflarımızdaki etkisinden kurtulabilmek için tüm iş yerlerinde, tüm çalışanları hedefleyen toplantılar düzenleyerek bu yasaların nelere mal olacağını tartışmalıyız.

Bu toplantıların bir amacı da büyük bir eylemliliğin örgütlenmesi olmalıdır. Eğer KESK kararlı bir eylem takvimini şimdiden oluşturmaya başlar ve bu tarz toplantılarla bu eylemliliği inşa ederse kazanmak mümkün olabilir.

Kararlılıktan kastım kitlesine ve hükümete kazanıncaya kadar mücadeleye devam edeceğini açıklamaları ve tüm mücadele süresince bir sonraki adımın ilan edilerek yol alınmasıdır. Böylece bir süreç işyerlerinde faaliyet gösteren aktivistlerin de kendi faaliyetlerini planlamasını kolaylaştıracak ve tüm kitleye süreç içinde defalarca ulaşılmasını mümkün kılacaktır. Eğer tüm çalışanları sürecin tartışan bir parçası haline getirebilirsek kazanma olasılığımız artacaktır.

Geçtiğimiz yıl 5 Kasım eylemi ile başlayan, SES ve TTB'nin ortaklaşa yürüttüğü, sağlıkta dönüşüm yasalarına karşı mücadele iyi bir örnektir. Eylemler başlamadan çok sayıda işyerinde toplantılar yapılmış, yasa tasarıları tartışılmış, bazı iş yerlerinde konuya yönelik vcd gösterimi yapılmıştı. En son mart ayında gerçekleşen 2 günlük iş bırakma eylemine katılım oldukça yüksek boyutlara ulaşmış, hükümet günlerce televizyonlardan kendilerinin haklı olduğunu, bir avuç kendini bilmez doktorun bunu değiştiremeyeceği propagandasını yapmak zorunda kalmıştı.

Ne değişti diye soracaksınız. Bu süreç henüz kapanmadı, devam edecek. Bu mücadelenin birikimleri önümüzdeki dönem mücadelenin daha güçlü geçmesinin önünü açacaktır. Kazanmak mümkün yeter ki en geniş katılımımızla, kazanıncaya kadar anlayışıyla mücadeleye başlayalım.

İzmir'den bir SES üyesi

Hükümet IMF'nin hizmetinde "devam" dedi

Haziran ayı başında yoğunlaşan "IMF ile tamam mı, devam mı?" tartışmasında hükümetin çeşitli yetkilileri, bu ilişkinin 2004 yılı sonu itibariyle bitebileceği hikayeleri anlatıyordu. Oysa, ne Türkiye ulusal sermayesinin yapısı, ne de mevcut ekonomik gelişmeler, IMF ile ilişkilerin kesilmesinZe olanak verecek durumda değil. Çünkü, Türkiye'nin 150 milyar dolara varan dış borç yükü var. Bu borcun mevcut dengeleri bozmadan çevrilebilmesi, dış kaynaklara bağlı olmadan mümkün değil. Finans sağlayabilecek dış kaynaklar ise (bunlar Washington Konsensüsü olarak bilinen liberal yapısal yaptırımlar üzerine anlaşmış olan uluslararası finans çevreleri), IMF'nin denetimi dışında ve dünyanın en borçlu

ülkelerinden biri olan Türkiye'ye yeni kaynak vermesi söz konusu olmayacağı ortada. Türkiye'nin dış kaynaklara

bağımlılığı, bu yıl 11 milyar dolara varması beklenen dış ticaret açığıyla birlikte daha da pekiyor. Bu durum ekonomi

yönetimini IMF'nin dayatmalarına boyun eğmek zorunda bırakıyor. Bu haliyle AKP hükümetinin IMF'yle olan ilişkisi, kendisinden önceki hükümetlerden farklı olması beklenemez. Kısaca IMF ile devam etmekten başka seçeneği yok.

Ancak bu, sermayenin seçeneği. İşçi sınıfı açısından durum ise bunun tam tersi. IMF ile devam demek, daha çok yoksullaşmak, daha çok işsizlik, daha fazla sendikasılaşma anlamına geliyor. Bir başka açıdan, sermaye IMF denetimi altında ve hükümetin icraatlarıyla istikrar ararken, işçi sınıfının bu istikrar çabalarını bozması kendi çıkarına.

Önümüzdeki dönem IMF'ye ve onun dayattığı saldırı politikalarına karşı direniş, hayati öneme sahip olacak.

Dış borçlar

- Türkiye'nin dış borcu 147.2 milyar dolar (2003 yılı sonu itibariyle),
- Bunun: dörtte biri özel kesim, kalanı kamu borcudur.
- Borçların yüzde 23'ü kısa vadeli
- Orta ve uzun vadeli olanların da ödeme zamanı yakın bir takvime sıkışık.
- 2004-2006 arasında borç ve faiz ödemelerinin yüzde 57'si yapılabilecek.
- 2004'te 31.3 milyar dolar,
- 2005'te 26.3 milyar dolar,
- 2006'da 25.7 milyar dolar dış borç ödenecek.
- Bu borçların önemli bir kısmı da IMF'ye olan borçlar.
- IMF'ye yaklaşık 25-26 milyar dolar borç var. Bu 110 milyar dolarlık toplam kamu borcunun dörtte birinden fazlası demek.

IMF mezarda emeklilik istiyor

Ankara Ticaret Odası'nın (ATO) araştırmasına göre, Emekli Sandığı 486 bin dul ve yetime aylık ödemesi yapıyor. SSK'dan dul maaşı bağlananların sayısı 500 bin kişiye yaklaşıyor. Türkiye'de 50 milyon kişinin sosyal güvenlik şemsiyesi altında olduğu kaydedilen araştırmada, 20 milyon kişinin ise hiçbir sosyal güvenceye sahip olmadığı belirtildi.

Sosyal güvenlik sistemini sistemli olarak özelleştirerek, en temel sağlık hizmetlerini dahi parası olmayanların elinden almaya çalışan hükümet, Dünya Ticaret Örgütü'nün istekleri doğrultusunda önümüzdeki dönem emeklilik sisteminde yapısal değişikliklere gitmeyi, bir başka ifadeyle kamu hizmetlerini tasfiyeye ve tüm temel hizmetleri özelleştirmeye hazırlanıyor.

Bu doğrultuda farklı sosyal

güvenlik kuruluşlarını bir araya getirmeyi planlayan hükümet, "genel sağlık sigortası" uygulamasına geçecek. Daha önce "bireysel emeklilik" adı altında özel emeklilik uygulamasını başlatan bu anlayış, bir çok finans şirketine yeni bir sermaye kaynağı yarattı. Çalışma Bakanı Başesgioğlu, sosyal güvenlik sisteminde sağlık harcamalarının artmasından rahatsızlığı dile getirerek, bu harcamaların kısılacağını ve parası olanların özel sisteme geçeceğini belirtiyor. Böylece sağlık sistemi ancak parası olanlara hizmet verecek şekilde yeniden yapılanıyor. Bu anlayış özellikle emekli olmuş olan çalışan kesimlere verilen hizmetleri olumsuz yönde etkileyecek.

Bireysel emeklilik sistemi içinde bu yılın mart ayı itibariyle yaklaşık 60.000 kişi yer alıyordu.

Sisteme ancak uzun vadede istikrarlı ve üst düzey bir gelire sahip kesimlerin dahil olması söz konusu olabiliyor. Nüfusun çok büyük bir kısmı, hizmet kalitesi ne kadar düşse de, kamu hizmetlerinden başka bir seçeneğe sahip değil. Dünya Bankası'na göre, Türkiye'de 10 milyon 300 bin yoksul bulunurken, bunların 5.8 milyonu yeşil kartlı, 4.5 milyonu ise hem yoksul hem de sigortasız. Herhangi bir sigorta güvencesi olmayanların sayısı ise 20.9 milyona ulaşmaktadır.

Türkiye, Avrupa'daki en genç nüfusa sahip ülke konumunda ancak buna rağmen yaklaşık 6.5 milyon yaşlı insan var. Ekonomik krizler ve kentleşme gibi olgular nedeniyle daha önce aile bağları içinde ilgi gören yaşlılar, giderek daha fazla yalnız bırakılıyor.

Rakamlarla emeklilik

Sosyal güvenlik şemsiyesi altında bulunanların:

- yüzde 65'i SSK,
- yüzde 30'u Bağ-Kur,
- yüzde 5'i ise Emekli Sandığı'na bağlı.

Buna karşılık SSK, Türkiye toplam nüfusunun:

- yüzde 48.4'üne,
- Bağ-Kur yüzde 20'sine,
- Emekli Sandığı yüzde 17.8'ine hizmet sunuyor.

2003'ün ilk 9 ayında Emekli Sandığı'ndan aylık alanların sayısı 1 milyon 456 bini buldu. Sandık 940 bin 758 emekliye, 20 bin 564 malule, 8 bin 800 vazife malulüne aylık öderken, 486 bin dul ve yetime aylık ödemesi yapıyor. SSK'dan dul maaşı bağlanan kişi sayısı 500 bin kişiye yaklaşıyor. Her üç sosyal güvenlik kuruluşundan emekli dul ve yetim aylığı alanların sayısı 5 milyon kişiyi buluyor.

Kaynak: ATO araştırması

En dipte kadınlar

Kadınların durumunun iyiliği bakımından İsveç birinci, ABD 10'uncu Nijerya son sırada. Türkiye ise 70. sırada yer alıyor.

Save the Children (Çocukları Koruyun) adlı kuruluşun yayınladığı yıllık Dünya Annelerinin Durumu 2004 raporuna göre, Şili, Kosta Rika ve Küba'da kadınların durumu bazı kriterlere göre gelişmiş ülkelere yaklaştı.

119 ülkenin kadınlarının durumuna göre sıralandığı raporda, ilk sırayı İsveç alırken Nijerya son sırayı aldı, ABD ise 10. oldu. Ülkeleri anne ve bebeğin durumu bakımından en iyiden en kötüye doğru sıralayan listeye göre, Türkiye genel sıralamada 70'inci, kadınların çocuk yaparken ölmeye riski bakımından 36'ncı, 1 yaşına gelmeden ölen bebekler bakımından yapılan sıralamada ise 59. oldu.

Sosyal güvenlik yağmalanıyor

Yıllardır sosyal güvenlik sisteminin "devletin sırtında yük" olduğunu söyleyen ve özelleştirmeleri çözüm olarak önümüze koyan anlayış, son SSK ilaç alımları skandalıyla bir kez daha iflas etti.

Devletin kaynaklarının özel sektöre peşkeş çekildiğinin somut kanıtı olan bu son skandal (ki bu buz dağının görünen yüzü, ortaya henüz çıkmamış sayısız başka yolsuzlukları artık siz düşünün), özelleştirmeleri her türlü sorunun çözümü olarak gören anlayışın ne kadar yanlış olduğunu bir kez daha görmemize yardımcı oldu. SSK'nın ilaç alımlarında 15 trilyonluk bir usulsüzlüğün ortaya çıktığı skandalla ilgili olarak İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na ifade veren SSK İstanbul Satın Alma Müdürü Azmi Arslan, SSK'nın 15 trilyon lira zarara uğratılmasını, "vatandaşın ilaçsız kalmaması için" ödenen bir bedel olduğunu açıkladı. Şayet ilaçlar maliyetinin trilyonlarca

üzerinden alınmasaydı, vatandaş ilaçsız kalırdı diyerek, ilaç tekellerine trilyonların aktarılmasının meşrulaştırmaya çalışan Arslan, bu sözleriyle, her şeyi piyasanın düzenleyiciliğine bağlayan liberal politikaların iflasını da ifade etmiş oluyor. Bu anlayışa göre ya 15 trilyon lira ilaç tekellerinin cebine haraç olarak girecek, ya da vatandaş ilaçsız kalacak!

Bu yağmalamada, özelleştirmeleri her şeyin çözümü olarak gören hükümetin de büyük payı var. Hükümet tarafından ağustos ayının başında yükselen döviz kurları (yani yurtdışından gelen ilaçların ve ilaç hammaddelerinin maliyetinin yükselmesi) bahane edilerek, ilaca yapılan ortalama yüzde 8'lik zam, dövizle ilgisi olmayan yurtiçinde üretilen ilaçlara da uygulanarak, vatandaşın cebinden ilaç tekellerinin cebine aktarılan bir vurguna dönüştü.

Ekonomik gelişme istihdama yansımıyor

düzeyinde olurken, bu büyüme istihdamın da yüzde 4.4 artmasını sağlamıştı. Buna karşın 2003 yılında ekonomik büyüme yüzde 6'ya yakın olurken, istihdam ise yüzde 2'ye yakın küçüldü.

Bu gelişmeler, "ekonomik büyüme"nin kimin yararına olduğu sorusunu gündeme

getiriyor. Bir yandan dışsattım artar, üretim kapasitesi yükselir ve enflasyon düşerken, öte yandan istihdamın düşmesi ve çalışanların refah düzeyinde olumlu bir gelişmenin olmaması, IMF politikaları ve hükümetin ekonomik performans üzerine bir çok soruyu gündeme getirirken, akla Arjantin ve benzeri örnekleri getiriyor. Ekonomik gelişmeler büyük şirketlerin yararına olurken, sosyal barışı ve toplumsal istikrarı sürekli kılacak olmaktan çok uzak.

BAŞYAZI

Tren Kazası AKP'yi raydan çıkardı

Hızlı Tren kazasının ardından AKP hükümeti ilk gerçek açığı verdi.

Bir süre önce 50 yıldır hiçbir yatırım yapılmayan demiryollarına yatırım yapacağını ilan eden AKP hükümeti ardından Ankara-İstanbul arasındaki trenlerden bazılarının hızını arttırdı.

İlk bakışta kulağa hoş gelen bir gelişme.

Ne var ki gerekli incelemeler ve yatırım yapılmadan yapılan bu yatırım kısa zamanda 37 insanın canına mâl oldu. AKP halk yığınları karşısında ilk büyük açığı verdi. Sınırları gerildi.

Demiryollarına yatırım yapacak olmak puan getirecek bir tutumdu ne var ki arkasında yatan oyun iyi gizlenmişti. Demiryolları allanıp, pul-lanacak ve ardından özelleştirilecekti.

"Hızlı tren kazası" işte bu gerçeği ortaya çıkardı.

Ancak basın işin bu yanı ile ilgilenmiyor. Bu yönü tartışmıyor. Oysa asıl sorun burada. Asıl rezalet burada.

Burjuva basının özelleştirmelerin yarattığı sorunları öne çıkarması beklenemez. Bu görev bütünüyle işçi hareketine ve sosyalistlere düşmekte.

"Hızlı tren kazası" bir kere daha sosyal haklar için yoğun bir kampanyanın gerekliliğini de öne çıkardı.

Ulaşım politikası için, emeklilik hakları için, SSK'nın talan edilmesine karşı, ilaç fiyatlarının artmasına karşı acilen yoğun kampanyalar yapmak gerekiyor.

AKP hükümeti bütün bu alanlarda ciddi boyutlu açıklar veriyor.

Yarın bunlara yeni konular eklenecek. Üniversite harçları olağanüstü boyutlarda arttı.

Yıgınsal bir öğrenci direnişini örgütlemek gerekir.

Kamu emekçileri topsu sözleşmeye oturuyor. AKP, IMF politikalarının sonucu kuruş vermemek isteyecektir.

Yıgınsal bir direniş örgütlemek gerekir.

Kısacası önümüzdeki dönemde güçlü bir muhalefetin örgütlenmesi için sayısız konuda AKP hükümetinin karşısına çıkmak, mücadele etmek gerekiyor.

Devlet "gizli kahramanları" korumak için iş başında HESAP SORALIM!

Nurdan DÜVENCİ

Çakıcı'nın devlet korumasıyla yurtdışına çıkarılmasının ardından ortaya çıkan Yargıtay-MİT tartışması, Susurluk kazasından bu yana aslında değişen pek bir şey olmadığını da gözler önüne serdi.

Çakıcı kimdir?

Eski MİT mensubu ve ülkücü mafya şefi olan Çakıcı'nın etrafındaki kişilerin statüleri çok çeşitlilik göstermekte. BAŞbakanlar, bakanlar, milletvekilleri, iş adamları, sanatçılar, futbol klübü başkanları, basın ve televizyonda çalışan üst düzey yöneticiler.

Çakıcı'nın çevresindeki kişiler kadar sicili de çeşitlilik arz ediyor. 1980 sonrasında 41 kişinin ölümü ve çok sayıda kişinin yaralanmasına adı karıştı. Çakıcı hakkında 1985 yılından itibaren 15'ten fazla yakalama kararı çıkarıldı. Çakıcı'nın MİT'le çalıştığı dönemle sınırlı olmak üzere, adam yaralama, tehdit, öldürmeye azmettirme, haraç alma, eroin kaçakçılığı gibi 35 ayrı suç dosyasında adı geçmekte.

Enson olayda Çakıcı'yı kurtarma operasyonuna Yargıtay Başkanı'nın da adı karıştı. Çakıcı'nın tarihindeki aranma ve kurtarılma operasyonları sistemin kurumlarından olan adalet ve güvenlik mekanizmalarının nasıl işbirliği içinde çalıştıklarının çarpıcı bir göstergesi.

Son olay basına ilk önce bir bomba gibi düştü. Ardından devletin kurumları yıpratılıyor uyarısıyla birlikte, Yargıtay-MİT arasında kimin yalan söylediğinin saptanacağı hukuksal bir sürece dönüştürülerek arka plana itildi. ama sonuçların

ortadan kaldırılması pek mümkün değil.

MİT'in ikinci adamı olarak bilinen Kaşif Kozinoğlu ile Yargıtay Başkanı Eraslan Özkaya görüşmelerinin içeriği tam belli olmasa da birden fazla ke görüştü. Bu görüşmelere Yargıtay Başkanı'nun yazlık evinin tadilatını üstlenen müteahhit aracılık etti ve bu müteahhit Çakıcı'nın adamı.

Ve Çakıcı hakkındaki mahkumiyet kararı Yargıtay tarafından onanmasına rağmen elini kolunu sallayarak bir kez daha ülke dışına çıktı. Tüm bu tartışmalar kamuya malolmasına rağmen Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Kozinoğlu'nun soruşturulması için gereken talimatı halen vermedi.

MİT Başkanı Şenkal Atasagun satır arasında bu tür konularla ilgili olarak Yargıtay'la en az 50 defa görüştüklerini ifade etti.

Bu görüşmelerin gerekçesi hem MİT Başkanı hem de Yargıtay Başkanı (son olay için yaptığı açıklamada) tarafından devletin güvenliği ve istihbarat amacıyla olduğu ileri sürüldü. Susurluk kazasının ardından pek çok Kürt, aydın, gazeteci, sendikacı, solcu ve emekçinin öldürülmesinden, çek-senet mafyasına, eroin kaçakçılığından haraç almaya kadar pek çok kirli işin ve ilişkinin açıklaması olarak aynı şey söylenmişti. "Devletin güvenliği ve çıkarları için yapıldı."

En özet halini Çiller söylemişti: 'Devlet için kurşun atanda kurşun yiyende şereflidir'

Hürriyet Gazetesi yazarı Ertuğrul Özkök, Çakıcı olayına ilişkin yaptığı değerlendirmede bu mirasa sahip çıkıyor. Özkök her ülkenin derin devlete ve gizli kahramanlara ihtiyacı olduğunu

söyleyerek devletin "gizli kahramanlarını" gerektiğinde korumayı bilmesi gerektiğini ifade ediyor.

Özkök'ün dinirlenmesine neden olan; bu ilişkilerin sıradanlaşması ve seviyesinin düşmesi. Son olayda "gizli kahramanların" şanına yakışır bir koruma sağlanmadığından ve seviyesinin düştüğünden yakınıyor.

Özkök'ün doğru olarak tespit ettiği bir nokta var: Derin devletin ve onun yarattığı kahramanlara karşı mücadele etmediğimiz, cinayetlerin ve diğer suçların hesabını sormadığımız sürece bu ilişkiler devletin en üst ve en 'güvenilir' kurumları başta olmak üzere pek çok alanda varlığını koruyor.

Bu olay Özkök'ün belirttiği gibi sıradanlaşıyor. AKP Hükümeti, iktidara geldiği günden itibaren AB'den gün almak için her gün mütemediyen hak, hukuk ve özgürlükten bahsederek, jet hızıyla kağıt üzerinde bir dizi değişiklik yaparken son olay üzerine bir açıklama dahi yapmadı. Erdoğan ıslık çalmayı tercih etti.

Susurluk kazasının ardından gelişen muhalefet, ışık kapama eylemleri ile Türkiye'de en fazla sayıda insanın katıldığı kitleselliğe ulaşmıştı. Bu mücadele sayesinde pek çok karanlık ilişki ve sorumluları su yüzüne çıktı. bu muhalefetin bastırılması ancak 28 Şubat muhtırasıyla mümkün olabildi. Şimdi yarım bıraktığımız işi devam ettirmek, sorumlulardan hesap sormak zürundayız. Aksi takdirde, geçmişte olduğu ve Çakıcı olayında tekrarlandığı gibi devletin "gizli kahramanları" özgürlükten ve demokrasiden yana olan herkese karşı işlerin başında olmaya devam edecekler.

DEVRİMCİ SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ

Uluslararası Sosyalist Hareket'le, dünya küreselleşme karpýtlarıyla, anti-kapitalistlerle, savaşı karpýtlarıyla ilipki kurmak istiyorsanız

<http://www.sosyalistisci.org>

Hert rl bilgi i in: 0536 - 335 10 19

• stanbul-Beyo lu: 0536 - 259 73 64 • Kad k y: 0536 - 637 81 99 • Ankara: 0535 - 514 11 73 • zmir: 0537 - 624 49

08

• Manisa-Akhisar: 0544 - 515 62 59 • Antalya: 0537 - 391 06 32 • Bal kesir: 0555 - 398 86 45 • Bursa: 0535 - 422 39

Demiryollarında 41 kişi öldü, yüzlerce yaralı

Kaza değil, IMF politikaları

22 Temmuz 2004 Perşembe günü Haydarpaşa Ankara seferini yapmakta olan Yakup Kadri Karaosmanoğlu Ekspresi isimli "Hızlandırılmış Tren" Sakarya Pamukova'da raydan çıkarak devrildi. Resmi açıklamalara göre 37 kişi hayatını kaybetti, 81 kişi de çeşitli derecelerde yaralandı. AKP iktidarı pişkinlik örneği gösterirken ve olay unutulmaya yüz tutmuşken bu kez de Kocaeli'nin Gebze Beldesi'ne bağlı Tavşancıl Beldesi'nde Başkent Ekspresi ile Adapazarı Ekspresi çarpıştı. 6 kişi öldü, 85 kişi yaralandı. İki kaza arasında Adana Pozantı'da da bir yük treni devrildi. Hızlandırılmış

tren kazası, tren yollarındaki diğer kazaların nedenlerini de açığa çıkarttığı için, kazaya neden olan sorunların netleşmesi çok önemli.

Hükümet şov yaptı

Hızlı trenle ilgili onlarca kurum, özellikle TMMOB ve bağlı odalar ısrarla bu projenin bu kadar "hızlı" bir biçimde uygulanmasının tehlikeli olduğunu altını çizdiler. Hükümet bu seslere kulak kabartmadı ve yüz yıldır kullanılan normal tren raylarında hızlı tren macerasına başladı.

Hızlı trenin seferlerine başlaması için şu hazırlık adımlarının kesinlikle atılması gerekir:

"Bir demiryolunda yüksek hızla güvenli ve konforlu bir yolculuk yapılabilmesi, yol özelliklerine, taşıt özelliklerine, yol ve taşıtların karşılıklı uyumu na ve işletme koşullarına bağlıdır. (İstanbul Ankara demiryolu hattı yol koşulları bakımından yüksek hız uygulamasına uygun değildir.

"Mevcut alt yapıda hiçbir iyileştirme yapılmadan hız arttırılırsa, alt ve üst yapıdaki hasarlar ve yol bozuklukları, uygulanan hızları ile orantılı olarak artar, taşıtlar hasarlanır ve taşıtları yol üzerinde tutmak zorlaşır.

(Üst yapı elemanları olan raylar, traversler, bağlantı elemanları ve balast tabakası zaman zaman

yenilenmekte ise de, bunların özellikleri ve yolun imalat kalitesi yüksek hızlara uygun değildir.)

"Demiryollarında "kaynaklı uzun raylar"ın gerekli teknik bilgi ve deneyim kullanılmadan uygulanması, yaz aylarında yolun eğilmesi sonucu raydan çıkma (derayman) olaylarına ve kış aylarındaki ray kırılmalarına davetiye çıkarmaktadır. Taşıt özellikleri, hem yüksek hızlarda harcanacak ekstra enerji ve bakım-onarım maliyetleri, hem de seyir güvenliği ve konforu bakımından en az yol kadar önemlidir. Özellikle bojilerin ve raylarla direkt temas halinde olan tekerleklerin yapısal ve geometrik özellikleri, yola uyumları, taşıtların

yol üzerindeki güvenli seyirleri bakımından yaşamsal öneme sahiptir. (TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı'nun kazayla ilgili yaptığı basın açıklamasından, 24 Temmuz)

İstanbul-Ankara hattında gereken önlemler alınmadan yüksek hızlar uygulanmasının, kaza olasılığını da arttıracığı çok önceden açıklanmış ve hükümet uyarılmıştı.

Hızlı trenlerin test sürüşleri politik gösterilerle süslendi. Hükümet trenlerin kısa bir sürede sefere çıkarılması için bastırdı. Kazanın nedeni bizzat hızlandırılmış trenin kendisidir, kaza riski uyarılarını ciddiye almayan hükümetindir.

Liberalizm: kamu yararını yok et, örgütsüzleştir ve faciaya yol aç!

Türkiye'deki demiryollarının tarihi liberalizmin ve özellikle son 30 yıldır IMF direktifleriyle uygulanan "Sat/boz" politikalarının kamu ve insan yararı yerine sermayenin, para babalarının, şirketlerin çıkarlarını koyduğunu çok kesin bir biçimde özetliyor.

-1923-1943 yılları arasında demiryolları bir yandan devlet denetimine geçerken bir yandan da 2 bin 563 km'lik bir ekle demiryolu hattı 3 bin 941 kilometreye ve kısa süre içinde de iki katına uzatıldı.

-1950'li yıllarda Adnan Menderes'in Demokrat Partisi demiryolu taşımacılığını "Komünist bir düşünce" sözleriyle mahkum etti.

-Menderes, kamu yararı yerine özel sermayenin çıkarlarının belirgin bir biçimde devlet iktidarının en tepesine çöreklenmesinin de simgesi oldu. Menderes'in simgelediği dönemde demiryolu yatırımları neredeyse durdu. 1940-1970'li yıllarda 1923-33 yıllarındaki kadar demiryolu ancak örülebilirdi.

-Demiryollarında son 20 yılda, ilk 10 yılda yapılanın ancak altıda biri başarılabildi. Günümüzde TCDD, ilk 10 yılda örülen ağları iyileştirmeye kaynak bile bulamaz duruma geldi.

-Türkiye'de demiryollarındaki yük taşımacılığının oranı yüzde

12'den (1983) yüzde 6'ya (1998); yolcu taşımacılığında da yüzde 3'ten 2'ye düştü.

-Günümüzde TCDD, ilk 10 yılda örülen ağları iyileştirmeye kaynak bile

bulamaz duruma geldi

IMF'nin özel sermaye ve çılgın bir küresel kar güdüsünü kollayan politikaları küresel petrol ve otomobil şirketlerinin çıkarlarıyla kuşkusuz

örtüyor. AKP gibi önceki tüm hükümetler de IMF'nin emirlerine doğrudan bağlı, özelleştirmeci, sendikasılaştırmayı ve örgütsüzlüğü hedefleyen, pahalı, süslü ama can

güvenliğini hiçe sayan emirlerinden ayrılmadılar. Bu politikalar, ulaşım sorununu, "komünist" tren yollarıyla değil, liberal karayollarıyla çözmeyi önüne koydu. Demiryollarında, yatırımsızlıktan, personel ücretlerinin düşüklüğünden ve alt yapı eksikliğinden ve son kazada olduğu gibi hükümetin şov yapma isteğinden kaynaklanan tek tük kazalarla karayollarında 24 saat çalışan bir mezbaha gibi kanla dolu geçen kazaların kıyaslanması mümkün değil.

2000 yılında meydana gelen 466 bin 375 trafik kazasında 3 bin 941 kişi ölürken, 114 bin 89 kişi de yaralandı. Maddi hasar ise 341 milyon 685 bin 292 dolara ulaştı. Kuşkusuz,

"hızlandırılmış tren" faciasının tüm siyasi ve idari sorumluları hesap vermeli, haklarında soruşturma açılmalı, görevlerinden istifa etmelidir. Fakat hızlandırılmış tren kazasından yol çıkararak, kamu yatırımlarına, toplu taşımacılığa, yani ucuz, güvenli ve sağlıklı, Menderes ve Çiller gibi sermaye uşaklarının kullandığı tabirle, "komünist" bir yatırıma karşı cadı avı başlatılmasına karşı olmak zorundayız.

Hızlandırılmış tren faciasından çıkartılması gereken ders, demiryollarına yatırımın artırılması ve özelleştirme ve sendikasılaşma gibi IMF politikalarına karşı çıkılmasıdır.

Ya havayolları?

Havayollarında da büyük bir facia kapıda bekliyor. Bir yandan daha kârlı hale getirilerek satılmaya çalışılan THY, diğer yandan iç hatlarda özel şirketlerin ucuz(!) taşımacılığa başlaması yeni büyük facialara kapıları açıyor.

THY'nin var olan olanakları ve bir çok havaalanının durumu eski trafiğe yetmezken şimdi iç hatlarda özel şirketlerin çalışmaya başlaması ile bu durum daha da vahimleşti.

Havaalanlarını yetersizliğinin yanı sıra gerek uçuş gerekse yer personelinde de büyük bir açık var.

Öte yandan, yeni özel şirketler çok ucuza aldıkları yetersiz uçaklarla sefer yapmaktalar.

Bütün bunlara bir süredir nispeten artan turizm nedeniyle artan uçuşlar da eklenince havayollarında kaza olasılığı çok büyük oranda artmakta.

Aynen "hızlı tren" olduğu gibi yeterli yatırım olmadan yapılan ek seferler, var olan sisteme yapılan yüklenme kazayı kaçınılmaz kılmakta.

Bir hava kazası olduğunda buna "plotaj" hatası deneceği daha şimdiden belli.

MHP niçin darbe çağırdı?

Geçtiğimiz günlerde MHP 363 generale bir mektup yolladı. Olayın kamuoyuna yansımından sonra MHP yetkilileri, bu uzun mektubun Bahçeli tarafından, Zana ve arkadaşlarının serbest bırakılmasından sonra duydukları kaygıyla kaleme alındığını söylediler. Mektup sadece generallere değil, devletin tepesindeki beş bin bürokrata da yollanmıştı. Mektubun ana teması ülkedeki gelişmelerin kaygı verici boyutlara ulaştığı ve bu duruma bir an önce müdahale edip son vermek gerektiğiydi.

1999 seçimlerinde var olan milliyetçiliği kendi şoven duygularına yontarak ikinci parti olarak çıkan, koalisyonunun azgın ırkçı partisi ne oldu da başka odaklardan medet umar hale geldi? Elbette bir faşist parti için orduyu arkasına yedeklemeye çalışmak hiç de şaşırtıcı değil. Burada şaşırtıcı olan kendisinin gördüğü bir görevi başkasına yüklemeye çalışmak.

Bunu açıklayabilmek için, MHP'nin şu andaki halini anlamak gerekir. 3 Kasım seçimlerinde MHP hezimetle uğramasa da büyük bir yenilgi aldı. MHP'nin de içinde yer aldığı koalisyon döneminde çıkan ekonomi, si-yasi kriz toplumda ekono-mik yıkımın yanı sıra bü-yük bir siyasi öfkeye neden oldu. Bu nedenle seçimler MHP de dahil olmak üzere bütün siyasi partileri sildi süpürdü, yenilikçi söyle-miyle AKP'yi zirveye taşı-dı. Günümüze döndüğü-müzde bu durumda büyük bir değişiklik yok. Toplu-mun eski partilere karşı düşüncesi seçim dönemiyle hemen hemen aynı. Ve toplum müthiş bir değişim isteğiyle ve heyecanıyla dolu. Dolayısıyla MHP gibi umutsuzluk dönemlerinin karşı devrimci partisi bu durumda istediği gibi at koşuramıyor, AKP karşı-sında kendi tabanını korumakta büyük zorluk çekiyor.

Bugün, hükümete karşı kitlesel bir çıkış yapamaya-çağının farkında MHP. Bu nedenle ordu ile AKP arasındaki gerilimden yararlanmak, kendi tabanını diri tutmak istiyor. Aynı zamanda seçimde büyük bir yenilginin sorumlusu olarak görülen liderlikle, taban arasındaki gerilimi azaltmak istiyor. Ama son mektup olayı bu isteklerinin tersine gelişmelere yol açtı. Bir faşist parti u-zun süre bu gerilim ve yalnızlıkla baş başa yaşayamaz. Kesin olmasa da önümüzdeki dönemde MHP yeni provokasyonların odağı olabilir.

Kesin olan bir şey varsa o da faşist MHP'nin pusuda uygun anı beklediği ve mücadeleye edilmeksizin ortadan kalkmayacağı gerçeği.

IRAK DİRENİYOR

Necef Savaşı

ABD'de başkanlık seçimleri yaklaştıkça Bush ve ekibini Irak'taki direnişin telaşı sarıyor. ABD emperyalizminin dünya hegemonyası için başlattığı mücadelede ayağı tökezliyor. Bush ve ekibinin seçimler için en büyük kozu şüphesiz Irak işgali olacak. Fakat işgalin başlamasının ve halen devam etmesinin nedenlerini Bush ne kendi vatandaşlarına ne de dünyaya açıklamaktan aciz. Saddam'ın elinde kitle imha silahları bulunduğu ilişkin CIA raporlarının fos çıkmasının ardından, 'Irak'a demokrasi getireceğiz' savları da acınacak durumda. Patlayan bombalar, intihar saldırıları, havan topu mermileri, gösteriler, arkası kesilmeyen isyanların yanı sıra, işgalden 16 ay sonra dahi elektrik ve suyun doğru dürüst sağlanmadığı Irak'ta demokrasiden bahsetmek pek mümkün değil. Bush ve ekibi seçim öncesinde bu manzaraya çeki düzen

vermek için en azından 'Bakın Şiileri kontrol edebiliyoruz' demek için, Ağustos ayı başında Necef'e saldırdı. Şii'lerin ABD helikopterini düşürmesinin ardından başlayan saldırı, Felluce'de Sünni'lere olduğu gibi, Necef'te de Şiilere topyekün bir saldırıya dönüştü. 225 kilogramlık bombaların kullanıldığı saldırıda, 24 saatte 300 kişi yaşamını kaybetti. Direnişin 8.

gününde ateşkes yapmak zorunda kalan ABD işgal güçleri, Şiileri etkisizleştirmek amacıyla Mukteda el Sadr'a Irak seçimleri kozunu kullanmaya çalıştı. Şiilerin hepsinin olmasa da önemli bir kesiminin liderliğini yapan Mukteda el Sadr'ın silah bırakmak şartıyla Ocak 2005'te yapılacak seçimlere katılabileceği bildirildi. Mukteda el Sadr'ın cevabı, tüm ulus-

lararası güçlerin, Iraklı polis ve askerlerin Necef'ten çekilmesi, direnişçi tutsakların salıverilmesi, Mehdi Ordusunun ideolojik bir hareket olarak tanınması halinde Necef'ten çekilebileceklerini, ancak asla silah bırakmayacakları oldu. Böylece bir ABD senaryosu daha duvara toslanmış oldu. ABD başlangıçtan saldırarak Şiiler üzerinde hakimiyet kurma planları yaparken karşısında bir Sünnilerin de destek verdikleri Şii isyanı buldu.

Felluce, Necef'in yanında

ABD'nin Necef'e saldırısı Irak'ın pek çok yerinde çatışmalara ve gösterilere neden oldu. Bağdat'a Şii'lerin yoğun olarak yaşadığı Sadr semtinin yanı sıra, Kufa, Samara, Basra, Divaniye ve Felluce'de binlerce Şii ve Sünni Irak'lı saldırıları protesto etti. Felluce'de Sünni'lerin katıldığı yürüyüşte Allavi'nin isti-

Murat Yüce'nin katili Türk kapitalistleridir

Son günlerde Türk medyasında çokça yer alan haberlerden biri de Iraklı direnişçiler tarafından kaçırılan ve öldürülen Türkiyeli şoförler.

Öldürülen Türk şoförünün ardından tüm medya salya sümük, Iraklı direnişçileri gerici yobaz insanlıktan çıkmış katiller olarak anlattı. Bu propagandada Iraklı direnişçilerin aslında dışarıdan gelen İslamcı teröristler olduğu, Irak halkıyla uzaktan yakından bir ilgilerinin olmadığı anlatıldı.

Sol yelpazede epeyce bir kesimde bu propagandanın etkisi altında kaldı. Sol, Türk şoförü **Murat Yüce**'nin alevi ve solcu olduğu için öldürüldüğünü öne sürdü. Öyle ki Kuran'dan sureler okuyamadığı için öldürülmüştü **Murat Yüce** bu anlayışa göre.

Tüm bunlar Irak'taki savaşı bir oyunmuş gibi gören bakış açısının ürünü.

Sanki dünyanın en büyük emperyalist gücü muazam bir ölüm ve savaş aygıtıyla Irak'a gitmemiş, on binlerce Iraklıyı öldürüp yüz binlercesini sakat bırakmamış, binlerce insana tecavüz etmemiş ve hastaneleri, okulları, fabrikaları yıkmamış gibi. Son bir hafta içinde Necef'te binlerce insanı katletmemiş gibi. İşgalci bir ölüm aygıtına karşı, Irak direnişini kötüle-mek için ancak böyle düşünmek gerekir.

Iraklı direnişçiler aylardan beri nakliye şirketlerini uyardılar, onlarca şoförü de bu zaman diliminde serbest bıraktılar. İyi niyetli akıllara göre şoförler ekmek parası için orada bulunan zararsız kişiler, Iraklı direnişçilere göre ise işgalin ortağı kişiler.

Bugün onlarca Türk firması binlerce kamyonu ve şoförüyle Irak'ta ABD birliklerine hizmet ediyor. Yani işgale yardım ediyorlar, destek oluyorlar.

Bu kamyonlar çocuk bezi ya da maması taşıyorlar. ABD askerleri için içecek, yiyecek, giyecek ve ABD savaş aygıtları için yedek parça taşıyorlar. Yani aslında işgalin sürmesini sağlayan her türlü araç ve gereci.

Bir Amerikalı yoksul nasıl ki para için Irak'ta savaşa katılıp işgale ortak oluyorsa, bir Türk şoförü de ABD birliklerine mühimmat taşıyarak işgale ortak oluyor. Ekmek parası peşindeki bir Türk şoförünün olması ne kadar kötüyse, Amerikalı bir yoksulun kendisiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir savaşta ölmesi de o kadar kötü. Her ikisi de savaştan beslenenlerin kurbanı, aynen binlerce Iraklı'nın kurban olması gibi.

Irak'taki savaş bir oyun değil. Tüm vahşeti ve kirliliğiyle sürüyor. Savaşın taraflarından temiz hamleler beklememek gerekir. En azından ABD ordusuna nasıl savaşması gerektiğini söylemiyorsak, bu kadar anlayışı Iraklı direnişçiler içinde kullanmak gerekir.

fası istenirken, 'Felluce, Amerika'ya karşı Necef'in yanında' sloganı atıldı. Necef direnişinin tüm Irak'ta yankı bulması, ABD'nin güvendiği Şii-Sünni çatışması savını da boşa çıkardı.

ABD işgali, Irak'taki direniş sürdükçe batağa saplanıyor. Bush en son Nato zirvesinde olduğu gibi işgalin faturasını paylaşabileceği desteği bulmakta giderek zorlanıyor. Bush'u desteklemek, İspanya'da en çarpıcı bir biçimde yaşandığı gibi, içerde

savaş karşıtı bir muhalefetle karşılaşılmasına yol açarken dışarıda ise, sonu belli olmayan maceraya girişmek anlamına geliyor. Necef saldırısının ardından daha da büyüerek devam eden direniş, Bush ve ekibinin çözüm-süzlüğün bir kez daha gözler önüne serdi. İşgalin sona ermesi ve ABD emperyalizminin sözcülüğünü yapan Bush'un dünyadan defolması için, her yerde savaşa karşı olan herkesle birlikte mücadeleye devam.

Eğitim-Sen, Türkiye'nin en büyük sendikası kapatılma tehlikesi ile karşı karşıya.

Tüzüğünde "ana dilde eğitim hakkı" istediği için kapatılmak istenen Eğitim-Sen daha önce de çeşitli kereler hükümetlerin hedefi olmuştu.

Eğitim, IMF'nin yapısal uyum politikaları içinde çok önemli bir yere sahip.

Yeni liberalizm eğitimin olabildiğince paralı hale gelmesini istiyor. Bunu

gerçekleştirebilmek ise ancak eğitim emekçilerinin örgütlenmesinin dağıtılması ile mümkün. Yeni liberal politikalar eğitim sistemini zaten dört bir yandan sarmış durumda. Diğer kamu emekçileri ile birlikte

eğitim emekçileri de sözleşmeli personel haline getirilmek isteniyor.

Öte yandan, eğitim emekçileri arasında, uzamn öğretmen statütüsü konarak farklılıklar yaratılmaya çalışılıyor.

İlk öğretim ve liseler sözüm ona parasız olmasına rağmen kimi devlet okullarında milyarlarca lira kayıt ücreti isteniyor ve vermeyen öğrencilerin kayıtları yapılmıyor.

Üniversitelerde ise

harçlar olağanüstü boyutlara ulaşmış durumda. Üniversiteler için artık "parasız" demek adeta mümkün değil.

"Ana dilde eğitim" ise son derece önemli bir talep. Eğitim-Sen bu konuda geri adım atmaya-

cağını, tüzük değişikliğine gitmeyeceğini ilan etti.

15 Eylül'de Eğitim-Sen aleyhine açılan davanın duruşması var. Eğitim emekçileri kitlesel bir biçimde bu duruşma günü Ankara'ya gidiyor.

Eğitim-Sen'in bu gösterisi çok önemli. Hem yeni liberal politikalara karşı çıkmak için, hem de Eğitim-Sen'i ve "ana dilde eğitim hakkını" savunmak için.

15 Eylül'de Ankara'ya!

Eğitim-Sen kapatılamaz

Amerikan Başkanlık seçimleri

Bush'a karşı, Bush Light

ABD Başkanlık yaklaşık 3 ay kaldı. Cumhuriyetçi Parti adayı George W. Bush ile Demokrat Parti adayı Kerry arasındaki yarış hızlanıyor. ABD seçmenlerinin çoğunluğu Bush yönetiminin Irak politikalarını desteklemiyor. Buna rağmen ABD senatasunun en zengin üyesi olan Kerry yarışta öne geçemiyor.

Geçtiğimiz günlerde Boston kentinde toplanan Demokrat Parti Kongresi Kerry'nin politikalarını çok açık bir biçimde ortaya döktü.

Demokrat Parti adayı Kerry Vietnam Savaşına katılmış olmaktan gurur duyuyor. Seçim kampanyası bütünüyle milliyetçiliğe oynuyor.

Kerry ve Demokrat Parti kurmaylarına göre hedef her seçimde Demokratlarla Cumhuriyetçiler arasında oynayan yüzde 10'luk kesim. Onları kazandıkları takdirde seçimleri alacaklarını düşünüyorlar. Bu nedenle **Light Cumhuriyetçi** bir politik hat izliyorlar. (Light Cumhuriyetçilik Demokrat Parti yönetiminin kendi kullandığı bir deyim!)

Light Cumhuriyetçi politikalarla Kongreyi açan Kerry askeri bir selam vererek "Ben John Kerry, göreve hazırım" diyordu.

Kongre'de yaptığı bir saatlik konuşmada ise esas olarak Irak savaşını kendisinin daha iyi yürüteceğini anlattı. Bu arada Bush'dan da ileri giderek İran'ı açık açık tehdit etti: "Nükleer silahlara sahip bir İran bizim için ve müttefiklerimiz için kabul edilemez" dedi.

Kongre'den önce yaptığı açıklamalarda ise Kerry, Irak'a 40 bin yeni Amerikan askeri göndereceğini ve bu arada Bush'dan daha

becerikli davranarak başka ülkelerin Irak'a asker göndermesini sağlayacağını iddia ediyor. Yani Kerry, Irak'da savaşı daha da tımandırmaktan yana.

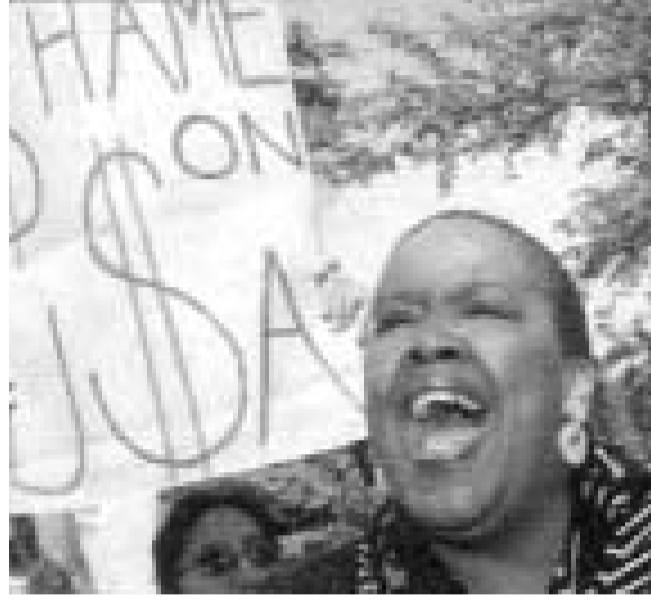
Öte yandan KONGRE'den sonra bir rado istasyonuna yaptığı açıklamada "kitle imha silahlarının olmadığını bilsem de Irak savaşı için Bush'a onay verirdim" demesi tam bir skandal yarattı.

Boston kentinde yapılan Kongre sırasında yayınlanan *Boston Globe* gazetesi Demokrat delegelerin yüzde 95'inin Irak'da savaşa hayır dediğini saptadı, buna rağmen delegeler Demokrat kurmaylar tarafından öylesine köşeye kıştırıldılar ki, savaşa evet, savaşa devam dediler.

Kongre'den hemen önce New York Times gazetesine konuşan Demokrat yetkililer "Kongre'de daha çok gazi, daha çok yurtseverlik ve ülke savunması üzerine daha çok konuşma duyacaksınız" diyorlardı.

Gerçekten de öyle oldu. Kongre salonunda Kerry'nin askeri üniformalar içinde ki 30 dev boyutlu fotoğrafı asılmıştı.

Kongre'yi aralarında General Electric, Coca Cola, Daimler-Chrysler, Pfizer,

AT&T gibi şirketlerinde olduğu çok uluslu şirketler finanse etti.

Öte yandan, Kerry seçim kampanyası için ezici çoğunluğu büyük şirketlerden gelen 208 milyon dolar topladı. Bu rakam Amerika için bir rekor

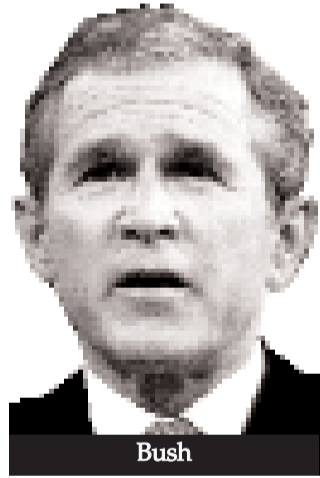
Demokrat Parti Kongresi'ne savaş karşıtı bir platformla aday adayı olarak katılmak isteyen Kucinich ise Kongre'de konuşurulmadı.

Ama bu arada Washington Post gazetesine konuşan Andrew Stern (Amerika'nın en büyük sendikası SEIU'nun

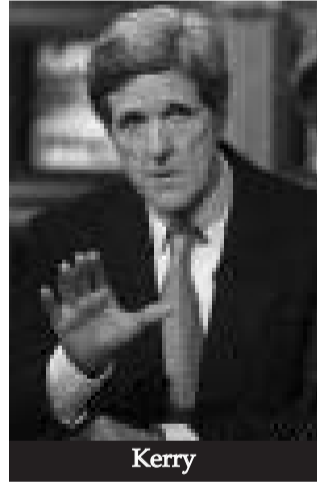
başkanı) "örgütlü işçi sınıfı da Demokrat Parti'de belki de Kerry kaybederse daha iyi bir duruma gelebilir" dedi. Sendika Konfederasyonu tarafından derhal kınanan Stern'in konuşması delegeler ve sendikacılar arasında bomba etkisi yarattı.

Demokrat Parti Kongresi yapılırken Boston Sosyal Forumu da toplanmıştı.

Forum'da yapılan bir konuşma Bush ile Kerry arasındaki farkı çok iyi anlatıyor: "İkisi arasındaki fark limosinlerinin rengi ve hangi marka havyar yedikleridir."

Bush

Kerry

Nader

Demokrat başkanların haltları

Cumhuriyetçi ve Demokrat partiler aynı egemen sınıfın iki politik kanadı. İki parti de ABD egemen sınıfını, küresel sermayeyi temsil ediyorlar. İş, büyük sermayenin çıkarlarına gelince derhal anlaşılıyorlar.

Demokrat Başkan Truman Hiroşima ve Nagasaki'ye atom bombalarının atılması emretti. Aynı Truman, Kore savaşını başlattı ve Soğuk Savaşın başlamasını sağlayan politikaları geliştirdi.

Demokrat Kennedy başarısız bir biçimde Küba'yı işgal etmeye çalıştı. Daha sonra Dominik Cumhuriyetini işgal etti ve Vietnam

savaşını başlattı.

Kennedy Küba üzerine sürdürdüğü politikalarla dünyayı bir nükleer savaşın eşiğine getirdi.

Gene Demokrat Başkan Johnson Vietnam'ın bombalanmasını 2. Dünya savaşı boyutlarına getirirken, Carter ise Afganistan'da savaş ağalarını silahlandırdı.

Bush'dan önceki Bill Clinton ise Somaliyi işgal etti. Sudan'da aspirin fabrikasını askeri hedef diye bombalattı.

Sırbistan ve Irak'ı ağır bir biçimde bombalattı.

IMF'nin yapısal uyum politikalarının bütün üçüncü dünya ülkelerine yayılması için baskı yaptı.

Kerry diğer konularda ne diyor?

Kerry ABD Senato'sunda "bay evet" olarak biliniyor. Bush'un sosyal haklara saldıran bütün yasalarına ve bu arada Irak'a savaşa evet dedi.

Kerry zenginlerden alınan gelir vergisini azaltmayı vaad ediyor. Buna karşılık askeri harcamaları daha da arttıracaklarını söylüyor.

Ayrıca, sosyal harcamalarda kesintiden yana. İş alanı açmak için ise işçi ücretlerinden kesinti yapılmasını savunuyor.

Kerry, ayrıca kürtaj hakkını sınırlamaktan yana. Geçen ay kürtaj hakkı için yürüten 1 milyon insanı önemsemiyor.

Demokratların öne çıkardığı bir slogan da "aile değerleri."

Kerry fabrikaların kapanması üzerine timsah gözyaşları döküyor ama bu arada neden NAFTA antlaşmasına onay verdiğini söylemiyor.

Dünya kirliliği konusunda oldukça önemli olan Kyoto anlaşmasını imzalayacağını söylemiyor.

Ölüm cezası, eşcinsel evliliği gibi konularda ise susuyor.

"Bush Light olarak kampanya sürdür, kaybedersen Nader'e yüklen!" demokratların sloganı bu.

ABD Başkanlık Seçimleri'nde katılım yüzde 50 civarında. yani toplumun yarısı seçimlerle ilgilenmiyor. Önemli bir miktar insanın ise çeşitli nedenlerle oy hakkı yok. Bunların bir kısmı yasal statü kazanamamış olan göçmenler, bir kısmı ise hapsedilere girip çıkmışlar.

Oy hakkı olmayanların büyük çoğunluğu Hispanikler ve siyahlar. Tabii hepsi toplumun en yoksulları.

Seçimlerde oy kullanmayanların da büyük çoğunluğu yoksullar.

Oy kullanmayanların sorunları seçimlerde tartışılardan tamamen farklı.

Solun gerçek adayı Nader

Demokrat parti, Cumhuriyetçi Partiye göre solda kabul ediliyor. Sendikal hareketin ve genel olarak solun desteğine sahip.

Ancak, Demokrat Parti seçimlerde oy vermeyen yüzde 50'ye hitap ederek, onların sorunlarını dile getirerek çoğunluğu kazanmaya çalışmıyor.

Tam tersine sağa kayarak Cumhuriyetçilerden oy toplamaya çalışıyor. Çünkü solun oylarını çantada keklik olarak görüyor.

Bush'un kazandığı seçimlerde yeşil Parti'nin adayı olarak

seçimlere katılan Nader önemli miktarda oy kazanmıştı. Bu nedenle bu seçimlerde Demokratlar bütün güçleri ile Nader'e saldırıyorlar.

Bu kez Radikal solda destekleri de var. Çok sayıda solcu "Bush olmasın da kim olursa olsun" diyerek, kazanabilecek aday olarak gördükleri, Kerry'ye oy çağırısı yapıyorlar.

Demokratlar belki de Bush'dan çok Nader'den nefret ediyorlar. Yoğun bir biçimde dolaplar çevirerek Nader'in çeşitli eyaletlerde seçimlere

katılma hakkı kazanmasını engellemeye çalışıyorlar. Zorluklar çıkarıyorlar.

Demokratları destekleyen sol ise Nader'e verilen oyların Bush'a yarıyacağını iddia ediyorlar. Amerikanın ilerici kamuoyu "ya Bush kazanırsa" diye tehdit ediyor.

Gerçekten de Bush'un kazanması son derece kötü bir sonuç olur. Ancak Bush'a karşı Kerry'nin kazanması Bush politikalarının devam etmesi anlamına gelecek.

Kerry'i destekleyen önemli

isimlerden birisi de ünlü düşünüt ve eylem adamı Noam Chomsky. Chomsky, "Demokratlarla Cumhuriyetçiler arasında çok az fark var ama o çok az fark demokratlara oy vermek için çok önemli diyor."

Kerry'i destekleyen bir başka ünlü isim ise Michael Moore. Önceki seçimlerde Nader'i destekleyen Moore ön seçimlerde Kerry'e karşı NATO'nun balkanlardaki komutanı Wesley Clarke'ı desteklemişti.

Nader ve yol arkadaşı Peter Camejo bütün baskılara ve soldan eleştirilere rağmen bir yandan hareketi inşa ediyor diğer yandan da seçimlere hazırlanıyor.

Ancak açık ki işi daha zor.

F. ALOĞLU

Zengine karşı fakir

15 Ağustos günü Venezüella'lılar cumhurbaşkanları **Hugo Chavez'**e güven oyu vermek için sandık başına gittiler. Burjuva muhalefetin 2 yıllık çabalarının sonucunda gerçekleşen bu referandum'da Chavez oyların % 58'ini alarak oylamayı kazandı. Bu sonuca rağmen açık ki burjuva muhalefet Chavez'i devirmek için her şeyi yapmaya devam edecek.

Bir tarafta başkent Caracas'ın zengin semtleri vardı. Chavez'in ismini bile duymaya tahammül edemiyorlardı. Diğer tarafta ise yoksullar, en alttakiler, işçiler, az topraklı köylüler. Kazanan fakirler oldu. Emekçiler oldu.

Peki ne oluyor Venezüella'da? Kim bu Chaves ve neden burjuvalar, ABD yönetimi, Bush ve çetesi ondan bu kadar nefret ediyorlar?

İşin başı petrol

Venezüella dünyanın bilinen petrol rezervleri açısından 5. ülkesi. Dünya petrolünün % 13'ü bu ülkede üretiliyor. ABD'nin ise en çok petrol aldığı ülke. Suudi Arabistan'dan bile çok!

1930'larda Venezüella petrolü 2 ABD şirketinin elindeydi. 1950'lerde üretim büyük bir sıçrama yaptı. Ancak petrolden gelen gelir küçük bir azınlığın elinde kaldı.

1976'da petrol millileştirildi. Venezüella petrolünü şimdi **Petroles de Venezuela** adlı kamu şirketi kontrol ediyor. Ne var ki bu şirketin yönetimi aşırı ölçüde yozlaşmış. Küçük bir azınlık ve petrol

gelirini yağmalıyor. Sendika liderleri de yağmadan pay alıyorlar.

Chaves karşıtı kampanyanın başını petrolü yağmalayanlar, büyük sanayiciler, gazete patronları ve bürokrasi çekiyor.

Chavez nerede işe karıştı?

Chavez egzantrik bir subay. Latin Amerika ülkelerinin bağımsızlıklarını kazandıran Simon Bolivar'dan esinlenerek oluşturduğu bir harekete dayanıyor.

1989'da Venezüella'nın başında **Carlos Andres Perez** vardı.

Perez "**Büyük Dönüş**" diye adlandırdığı program ile yoğun bir IMF programını uygulamaya başladı. Bu, yoksulların hayat standartlarına ağır bir saldırı anlamına geliyordu.

Perez'e karşı direniş de vardı. Yoksullar sokaklara uğradı. **Caracazo** diye adlandırılan ayaklanma başladı. Bin kişi vurularak öldürüldü.

Üç yıl sonra, 1992'de, Albay **Hugo Chaves** darbe yaptı.

Chavez'in darbecileri milliyetçi ve popülist subaylardan oluşuyordu. Chavez ve cuntası yukardan reformlara girişti.

Zenginler derhal müdahale ettiler.

Emekçilerin ayaklandığı günlerde sol bu hareketi yönlendiremedi. Chavez bir karşı darbe ile devrildi ve hapse atıldı.

2 yıl sonra hapisten çıkan Chavez hareketini yeniden, bu kez sivil olarak örgütledi.

90 yıllarda egemen sınıfın soygununu had safhaya ulaştı. Yoksulluk sınırının altında yaşayanların sayısı yüzde 36'dan yüzde 66'ya çıkarak iki kat arttı. Soygun ve sonucu olarak yoksulluk arttıkça direniş de arttı ama her direniş daha çok baskı ile karşılık gördü.

1998'de Chavez Cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazandı. Chavez'i iktidara taşıyan yoksullardı. Daha iyi bir eğitim, sağlık vaad ediyordu. Petrol sanayisini kontrol altına alacağını söylüyordu.

2000 yılında oyların yüzde 58'ini alarak ikinci kez seçildi. Anayasayı değiştirdi. Anayasa

değişikliği ile birlikte devletin ve Cumhurbaşkanı'nın elinde daha çok güç birikti.

Egemen sınıf Chavez'in bu adımını nefretle karşıladı. Çünkü karşısına güçlü bir rakip çıkıyordu.

Bu tarihten itibaren orta sınıfların ve egemen sınıfın Chavez'e karşı direnişi başladı.

Zenginler direniyor!

Aralık 2001'de "patronların grevi" başladı. Petrol şirketi yöneticileri sendika liderleri ile anlaşarak grev başlattılar. Halkın kullandığı gaz kesildi.

Haftalar süren greve karşı Chavez hiç bir şey yapmadı. Sonunda 11 Nisan 2002'de sağcılar darbe

yaparak Chavez göz altına alarak bir adaya gönderdiler.

Venezüella Ticaret Odası Başkanı **Pedro Carmona** Başkanlık Sarayı'na gelerek yeni cumhurbaşkanı olduğunu ilan etti.

Burjuvalar, zenginler sevinç içindeydiler. Gazeteci patronlarının direnişinin bitmeyeceği açık.

Ancak ertesi gün Başkanlık Sarayı'nın önünde yoksul mahallelerden gelen bir kaç yüz kişi birikti. Kalabalık giderek arttı, binlere ulaştı ve daha da artmaya devam etti.

Saray'ın önündeki kalabalık, sessiz ve sabırlıydı. Bekledi. Chavez'in serbest bırakılmasını istiyorlardı.

Askerler göstericilere katılmaya bvaşladı. İki gün sonra Chavez serbest kaldı ve yeniden Başkan oldu.

halka teşekkür etti ve evlerine dönmelerini istedi. 2003'de ikinci bir "patron grevi" oldu ve o da işçilerin direnişi ile kırıldı.

Emekçiler Chavez'i yürekten desteklemelerine rağmen Chavez bu arada gözlerini Brezilya, Ekvator ve Arjantin'deki yeni reformcu iktidarlara çevirdi.

Bütün bu ülkelerde kısa zamanda IMF politikaları hakim olmaya başladı. Bolivya'da ise halk direnişi vardı.

Son çaba: Referandum

İkinci "patron grevi"nin yenilmesinden sonra patronlar referandum için imza toplamaya başladılar. Yeterli imzayı topladıktan sonra referandum da Chavez'in seçimlerde aldığı yüzde 58'den daha

fazla destek almaları gerekmektedir.

Referandum oldu ve Chavez gene yüzde 58 oranında destek aldı. Zenginler bir kez daha yenildiler.

Ancak Sanayicilerin, petrol soyguncularının, gazete patronlarının direnişinin bitmeyeceği açık.

Şimdi ellerindeki bütün ekonomik ve diğer silahlarla Chavez'e yükleneciler.

Onlar aslında sadece Chavez'e değil, Chavez sayesinde bir ses bulan yoksullara yükleniyorlar.

Şili'den çıkan ders

1973'de Şili'de olanlar aslında Venezüella için çok önemli. Halk desteği ile iktidara gelen sosyalist **Salvador Allende** ABD'nin planladığı kanlı bir darbe ile devrildi.

Darbe açık gelirken Başkan Allende halkın silahlanmasına izin vermedi. Sonunda generaller silahlarını kullandılar ve iktidarı ele geçirdiler.

General Pinochet'in başında olduğu darbeciler Allende'yi öldürdükten sonra Şili'yi kana buladılar.

Bizim tarafımız, yoksullar, emekçiler ne zaman zenginlerin, burjuvazinin kurallarını, demokrasisini kabul ederse sonuç hep aynı oluyor. Zenginler kendi kurallarını kendileri ayaklar altına alıyorlar ve ellerindeki silahlı gücü kullanarak darbe yapıyorlar.

Venezüella'da geleceği işçi sınıfının kendi bağımsız örgütlenmesi ile kendi kaderini tayin etmek üzere bağımsızca harekete geçmesi ile belirlenecek.

Güney Kore'de savaş karşıtı yığinsal gösteriler, Venezüel

Kriz içinde b

1989'da Doğu Bloğu'nun çöküşünden bu yana tek başına bütün dünyaya hakim olmaya çalışan ABD müttefiği İngiltere ile birlikte Irak'a yaptığı saldırıda giderek daha çıkmaz bir batağa gömülmekte.

Bush-Blair ikilisi Irak'a saldırıdan önce bu ülkede Saddam rejiminin elinde amansız kitle imha silahları bulunduğunu ve gene Saddam rejiminin El Kaide ile işbirliği içinde olduğunu iddia etmekteydi.

Doğrusu o günlerde de kimse bu yalanlara inanmamıştı ama gene de Bush-Blair'in var olan tüm destekleri gene de bu iddialar sayesinde sağlanmıştı.

Irak'ın ABD ve İngiliz orduları tarafından işgalinden buyana bu iddiaları doğrulayacak tek bir delil bulunamadı.

ABD'nin bir başka iddiası ise Irak'a demokrasi getirileceği ve Irak halkının bundan mutlu olacağı şeklindeydi.

Bugünlerde direnişin ulaştığı boyutlar bu iddianın da ne denli uydurma olduğunu ortaya çıkarıyor. Felluce, Necef, Kerbela, Bağdat, Basra, bütün Irak emperyalist işgale karşı direniyor.

Direnişçilerin elinde fazla silah yok, ama genede ABD'nin askeri olarak gerilemesini sağlayabiliyorlar. Çünkü direnişçiler Irak halkı!

ABD batıyor

Irak direnişi ABD'yi giderek sıkıştırıyor. Kolay bir zafer kazanıldığını zanneden Bush yönetimi artık bunun mümkün

olmadığını biliyor.

Irak'da direniş yoğunlaştıkça ABD yalnız kalıyor.

İngiltere dışında yanına aldığı çeşitli irili ufaklı devletler Irak'dan askerler işni çekiyorlar.

İspanya seçimleri önemli. Direnişin yanı sıra savaş karşıtı hareketin ne kadar önemli olduğu bu seçimlerde iyice ortaya çıktı.

Savaş karşıtlarının müdahalesi ile Aznar hükümeti devrildi ve yerine gelen sosyal demokrat hükümet Irak'tan İspanyolaskerlerini çekme kararı aldı.

Henüz askerlerini çekmeyen ülkeler için de durum iyi değil. Hepsi ağır baskı altında.

Güney Kore'de direniş

Güney Kore Irak'ta var olan asker sayısını arttırmayı kabul eden nadir ülkelerden birisi. ABD'nin ağır baskısı ile alınan bu karar karşısında kurulan çok geniş bir koalisyon yoğun bir eylem dizisi başlattı.

Son olarak geçen Pazar günü başkent Seul'da 200 bin kişi Irak'a asker gönderilmesini protesto etmeye başladı.

Yapılan açıklamaya göre gösteriler karar değiştirilene kadar devam edecek.

Günewy Kore'deki direniş Bush'un Avrupa ziyaretinin ardından savaş karşıtı hareketin ne denli canlı olduğunu da bir göstergesi.

Avrupa'da Türkiye dahil gittiği her ülkede yoğun polis barikatlarının ardına saklanmak zorunda kalan

Bush ve çetesi bu gezi boyunca çeşitli Avrupa ülkelerindeki ortaklarının uğursuz yüzlerinden ve polislerin kışkırtmalarından başka birşey göremedi.

Savaş karşıtı hareketin önemi

Gerek Bush'un Avrupa gezisi, gerekse de Güney Kore gösterileri savaş karşıtı hareketin ne denli canlı olduğunu göstermenin yanı sıra egemen sınıfların krizinin ne denli

hızla derinleştiğini gösteriyor.

Bush ve çetesi için Irak'tan çıkış hemen hemen yok. Yenilgi ABD için hemen hemen kaçınılmaz.

Ancak bütün bunlar bu denli açık olmasına rağmen ABD'nin yakın zamanda Irak'ı terk edeceğini sanmak büyük bir hata olur.

Tam tersine, Başkanlık seçimlerini kim kazanırsa kazansın ABD'nin yeni hedeflere saldırma

olasılığının, savaşı yayma olasılığının güçlü olduğunu bilmek gerekiyor.

ABD'nin yenilgisi saldırıldığı ülkelerdeki direniş hareketlerinin etkinliğine bağlı olduğu kadar bütün dünya çapındaki savaş karşıtı hareketin gücüne de bağlı.

Bu nedenle savaşa karşı çıkış, ABD'nin hegemonya arayışını teşhir günün en önemli görevi.

Eğer ABD Irak'ta üstü örtülemez, geçiştirilemez

bir biçimde yenilirse pılısını, pırtısını toplayarak Irak'ı terk etmek zorunda kalırsa, bu bütün dünya çapında emekçilerin zaferi olacaktır.

Ancak krizin ne zaman daha derin bir hale geleceğini kestirmek mümkün değil.

Örneğin Vietnam'da, kriz ABD Vietnam'da çekildikten sonra yoğunlaştı.

ABD'nin Kamboçya'yı bombalamaya başlamasının ardından derinleşen kriz sonunda bu kararı alan Başkan Nixon'un düşmesine neden olan Watergate skandalının kopmasına yol açtı.

Venezüella'da ne oluyor?

ABD için Ortadoğu tek ilgi alanı değil. Bütün dünyaya hakim olmak istiyor.

Sahip olduğu petrol rezervleri nedeniyle Venezüella önemli bir ülke. Öte yandan Venezüella başkanı Chavez aldığı anti-emperyalist

Avrupa Sosyal Forumu

Londra, 14-17 Ekim

Ayrıntılı bilgi için: DSİP (0536) 259 73 64, www.sosyalistisci.org
İstanbul Sosyal Forumu: isf@gmx.net, www.sosyalforum.com, tel: (212) 2433715

a'da emekçiler kazandı, Irak'da direniş

Bir dünyaya

ulusalcı tutumuyla bölgenin diğer ülkelerine de örnek olma olasılığı taşıyor.

Bu nedenle seçildiği günden beri ABD, Venezüella egemen sınıfını Chavez'e karşı zorluyor. Ne yapıp edip Chavez'i devirmeye çalışıyorlar.

Bu nedenle Chavez'in son referandumu açık farkla kazanması çok önemli.

Chavez'in zaferi başta diğer Güney Amerika ülkeleri olmak üzere bütün dünya emekçilerine önemli bir moral oluyor.

Yoksullar, emekçiler burjuvalara karşı, sanayicilere ve teklere karşı, emperyalizme karşı kazandı.

Şimdi, ülkelerinde en azgın biçimde uygulanan IMF politikalarına karşı direnen Bolivyalı emekçiler daha güçlü.

Onların krizi, bizim hareketimizin olanakları

Emperyalizm bir yandan Irak savaşı nedeniyle kriz içinde, diğer yandan ise IMF politikalarına direniş

nedeniyle.

Emperyalizmin krizine karşı ise yeni bir hareket hızla yükseliyor.

Seattle'da başlayan müzdele süreci hızla gelişti. Ardından savaş karşıtı hareket geldi. Seattle ile birlikte oluşan antikapitalist hareket ABD'nin Irak'a saldırısına ile birlikte savaş karşıtı harekete dönüştü.

15 Şubat'ta milyonlarca emekçi savaşa karşı, ABD emperyalizmine karşı sokaklara dökülürken insanlık tarihinin en büyük kitle gösterisini gerçekleştirdi.

Şimdi, emperyalizmin krizi derinleşirken bu hareketin önündeki olasılıklar da artmakta.

En acil ihtiyaç örgütlenme

Hareketin açık ki en acil ihtiyacı örgütlenme.

Reformist partilerin emekçilerden iyice koştukları, hemen her yerde savaştan yana tutum aldıkları bir ortamda emekçilerin sesi olacak bir siyasi

örgütlenme son derece acil bir gereksinme.

Bu ihtiyacı açık ki yeni gelişmekte, şekillenmekte olan sol karşılayacak.

Sol, bütün dünyada yoğun bir tartışma yaşıyor. Sosyal Forumlar bu tartışmanın başlıca odak noktaları.

İlk ikisi Porta Allegre'de, sonuncusu ise Mumbai'de toplanan Dünya Sosyal Forumları, geçen sene Paris'te, önümüzde ki Ekim ayında ise Londra'da toplanacak olan Avrupa Sosyal Forumları solun çok geniş kesimlerini tartışmak için yanyana getirmekte.

Reformistler ve devrimciler, çevreciler ve eşcinseller, sendika hareketi ve otonom örgütlenmeler, marksistler ve anarşistler yan yana gelerek tartışıyor.

Sosyal forum hareketi içinde giderek saflaş oluşuyor.

Hareketin gelişmesine ayak uyduramayan ve bir ölçüde geri çekmeye çalışan bir sağ kanat ve hareketi ilerletmeye, geliştirmeye ve hareketin politik sesi olmaya çalışan

sol kanat.

Savaş karşıtı hareketin adımlarının belirlenmesinde bu iki kanadın çatışması öne çıktı. Sağ kanat savaşa karşı mücadele yerine sosyal

Avrupa için mücadeleyi öne çıkarmaya çalışırken, sol kanat, devrimciler 15 Şubat eylemini sosyal forum hareketi içinde örgütlediler.

Önümüzdeki dönem büyük gelişmelere gebe. Kapitalist sınıfın, emperyalizmin krizi derinleşirken solda ise reformistlerin bıraktığı boşluğu doldurmak, hareketin sesi haline gelmek için mücadele yükselecek.

Ekim ayında bir dizi gelişme var. ABD'de başkanlık seçimleri. Bush ve çetesinin kaderi belirlenecek.

Londra'da Avrupa Sosyal Forum'u toplanacak. Antikapitalist hareket sorunlarını tartışacak. İstanbul'da ise **antikapitalist tartışmalar** var.

Haberin arkası

F. ALOĞLU

Dünya Ticaret Örgütü

Gene zenginler kârlı

Son Dünya Ticaret Örgütü (WTO) toplantısı bir kısım medya tarafından yoksul ülkelere için iyi sonuçlarla kapandı diye tanıtıldı. Oysa, işin aslı hiç de öyle değil.

İsviçre'de yapılan son toplantının yayınlanan sonuçlarına göre durum en yoksul ülkeler için daha da kötü.

Yeni anlaşma çokuluslu şirketlerin gelişmekte olan ülkelerin, yani fakir ülkelerin, kamu sektörüne çok daha kolayca girmesine yol açıyor.

Özelleştirmeyi bastırıyor ve sağlık ve eğitim alanlarını tek amaçları kâr olan şirketlere açıyor.

ABD ve Avrupa Birliği kendi yoksul ülkelerin küçük köylülerine kendi ülkelerinin büyük çiftçilerine rekabet edebilmeleri için destek verdiklerini söylüyorlar.

Büyük burjuvazinin gazetesi *Financial Times* ise tam tersini söylüyor: "tarım desteklemelerinden en büyük kazancı zengin ülkelerin büyük çiftçileri elde edecek."

Bu arada, gelişmekte olan ülkeler ekonomilerini geliştirmiş ülkelerin sanayi ürünlerine açmayı kabul ettiler.

Yoksul ülkelerin sanayileri gümrüklerle kendilerini bir ölçüde kotuyacaklar. Ancak, kabul edilewn gümrük tarifleri oldukça küçük ve önemsiz ölçüde.

Öte yandan, gelişmekte olan ülkeler serbest pazara açılmayı kabul ederek büyük şirketlerin pazarlarını istila etmesine de onay vermiş oldular.

World Development Movement'den **Mark Curtis**, "Dünya Ticaret Örgütü serbest pazar kavramına takılmış durumda. Oysa eğer gelişmekte olan ülkelerin çokarına bir gelişme olacaksa bu tamamen serbest pazar ekonomisinin sınırlandırılması ile mümkün" diyor.

İsviçre'de kabul edilen anlaşma metni, geçen sene Cancun'da rededilen metnin tam

tamına aynı.

Örneğin geçen sene büyük tartışmalara yol açan ABD'nin pamuk üreticilerine verdiği destek, bir iki önemsiz kelime değişikliği ile bu seneki metne geçmiş durumda.

Bu seneki görüşmelerin Cancun'un tam tersi olmasının temel nedeni Brezilya, Hindistan gibi büyük yoksul ülkelerin üzerindeki baskıydı.

Cancun'da Brezilya önemli bir rol oynamıştı. Bu sene İsviçre'de ise aynı şekilde davranmadılar.

Bunun başlıca nedeni Brezilya'nın iç ekonomik sorunları. Bu sene Brezilya'da büyük çiftçilerle küçük üreticiler arasında kıyasıya bir mücadele var.

Dünya Ticaret Örgütü'ne 147 ülke üye.

Teorik olarak bu ülkelerin hepsinin eşit oyu var.

Gerçekte ise sadece bir avuç ülke görüşmeleri yönlendiriyor.

Görüşmeler büyük bir gizlilik içinde yapılıyor. tarımla ilgili görüşmeler ise bütün üyelere bile açık değil.

Görüşmelerin ilk bölümü sadece 5 ülke arasında geçti: ABD, AB, Avustralya, Brezilya ve Hindistan.

Ayrıca zengin ülkeler görüşmelerdeki pazarlıkları yardım sorununa bağlıyorlar.

Pazarı açmadığınız takdirde zenginlerden yardım alamıyorsunuz. Pazarımızı açınca da soyuluyorsunuz.

Özellikle ABD ve AB, geçen sene Cancun'da ki görüşmelerin çökmesi üzerine bu sene diğer üye ülkeleri ağır bir biçimde tehdit ettiler. Bunun sonucu olarak anlaşma sağlandı ve üstelik ABD ve AB'nin çıkarları doğrultusunda.

Dünya Ticaret Örgütü görüşmelerini dışarıda binlerce kişi protesto etti. kapalı kapılar arkasında ise zenginler, güçlüler yoksulları, güçsüzleri dize getirdiler. Güçlerine güç, kârlarına kâr katacak yeni adımlar attırdılar.

Sosyalist devrim üzerine yapılan tartışmalar aslında, "şiddet" ile değil, toplum içerisinde halkın gerçek gücünü geliştirmekle, demokrasiyi genişletmekle ilgilidir.

Sosyalist devrimin asıl anlamı şudur: işçi sınıfı, kökleri günlük yaşamda olan, varolan otoritelere meydan okuyacak ve onların yerini alacak yeni kurumlar geliştirir. Milyonların iradesinin aracı olabilmeleri için, bu kurumların demokratik olması zorunludur.

Şimdiye kadar işçiler, farklı zamanlarda ve farklı yerlerde, bu kurumlara, komün, sovyet, işçi konseyi, özerk cumhuriyet gibi isimler verdiler.

Büyük olasılıkla gelecekte de yeni isimler bulacaklar.

Sosyalist devrim, milyonların aktif olarak katıldığı, "aşağıdan" bir süreç olmak zorundadır.

Sosyalist devrim boyunca sıradan insanlar kendi yaşamlarını etkileyen bütün meselelerin kontrolünü ele alırlar.

Bu, genel olarak bir "politika" sorunu değildir. Ekonomik yaşama ve dolayısıyla üretim araçlarının toplumsallaştırılmasına kadar uzanır. Toplumun zenginliği çok az insan tarafından kontrol edildiğinde, gerçek bir demokrasiden söz etmek mümkün değildir.

Sosyalist devrim, işyerlerine kadar uzanır. Bazı insanlar diğerlerinin patronu olurken ve ayrıcalık sahibi olmak için daha fazla para kazanırken demokrasinin hiçbir anlamı yoktur.

Sosyalistler ne diyor?

Colin BARKER - Çeviren: Arife KÖSE

Sosyalist devrim ne demektir?

Sosyalist devrim "yasa ve düzen" sorunlarıyla uğraşır. Seçilmemiş yargıçlar, sulh yargıçları ve polis şefleri hiçbir zaman suçun yarattığı problemleri, ve kapitalizm altında yabancılaşmış yaşamın ürünü olan günlük şiddeti çözemezler.

Sosyalist devrimde, çalışan insanlar, sosyal yaşamın her alanında kontrolü ele geçirirler ve neye ihtiyaç duyduklarını ve bu ihtiyaçlarını karşılamanın en iyi yolunun ne olduğunu tartışır. Yeni bir dünyayı şekillendirmenin araçlarının kontrolünü ele geçirirler.

Böyle bir değişim, sadece kurumları değiştirmenin ötesine geçer ve toplumun ve insan psikolojisinin en derin düzeyinde gerçekleşir.

Kapitalizmde, çoğu zaman, yöneticilerimizin gücü, bizim kendi aramızda bölünmüş olmamız ve kendimizi güçsüz hissetmemiz koşuluna bağlıdır.

İşte, kapitalist toplumda cinsiyetçi, milliyetçi ve ırkçı bölünmelerin önemi burada yatar. Hayatın oluşturduğu engellerin gerçek kaynaklarını saptırarak,

bunların sorumluluğunu "günah keçileri"nin üzerine atarlar.

Farklı zamanlarda, bu hedefler Katolikler, İrlandalılar, Yahudiler, siyah ve Asyalı insanlar, eşcinseller ve diğerleri olmuştur. Yöneticilerimiz sıklıkla, hem Blair hükümeti hem de basın tarafından mültecilere yönelik iğrenç histerik yaklaşım gibi günah keçisi haline getirme olaylarını teşvik ederler. Fakat, bu bölünmelerin temelinde yatan daha derin bir şey; yani kapitalizmde her günkü yaşam tarafından oluşturulan yoğun güçsüzlük duygusudur.

Yaşamak için bir başkası için çalışmak, patronlar tarafından aşağılanmaya boyun eğmek zorundayız. Teoride "özgür" olduğumuz "pazar", aslında, çalışan insanlara çok az seçenek sunar.

Günlük yaşam, acı gerçek ile 'kendi yaşam koşulları üzerinde demokratik güçlerini kullanan sıradan insanlar' fikri arasındaki boşluğun en büyük olduğu yerdir. Birkaç yılda bir seçimlerde oy kullanmak bu boşluğu

kapatmaz.

Halk devrimi gereklidir, çünkü egemen sınıfı sırtımızdan atmanın başka bir yolu yoktur. Daha da önemli olan, beraber mücadele ettiklerinde bu insanların yaşamında meydana gelen değişimler, ve bu mücadelenin onları harekete geçirici etkisidir.

Bir yüzyıl önce, Rus devrimcisi Lenin, "her devrim ezilenlerin şölenidir" diye yazmıştı. İşte bu en önemli ve en değerli şeydir. İnsanlar kendilerini dönüştürürler.

Biz, bu dönüşümü, küçük ölçekte, grevlerde ve sosyal hareketlerde görürüz. İnsanların kendilerine olan güvenleri artar ve kendilerini daha iyi hissederler. 1980'de Polonya'da, kitle grevlerinin etkisi ve zaferi sadece işçilerin kendi arasında değil, bütün toplumda hissedildi.

Hastanelerdeki hastalar daha çabuk iyileştiler ve taburcu oldular. Birkaç hafta içinde hastane koşulları tekrar doldu; fakat bu sefer kendini bir anda kötü hisseden resmi görevliler ve yöneticilerle.

Halk devrimleri, toplumun yaratıcılığını ve farklı bir toplumun temeli için gerekli olan kolektif gücü artırır. Devrim, kapitalizmde ölü kapatılan bu potansiyelin önünün açılması sürecidir.

Devrim kolektif ve ortak bir süreç olmak zorundadır. Yeni bir dünya yaratma kapasitemize olan güvenimiz, bütün güce sahipmiş gibi görünen egemenler karşısında zayıf düşürülmüş ve yeteneksizleştirilmiş, yalnız ve çaresiz bireyler olmadığımız duygusuna bağlıdır. Devrimlerin sadece egemen sınıflar için değil, aynı zamanda sıradan insanlar için de sürpriz olmasının nedeni budur.

Her dürüst halk devrimi tarihcisi, insanların devrim sırasındaki duydukları mutluluğu ve kendi güçlerini kazanmış olmalarını anlatmanın yanı sıra yanı sıra, her zaman, bu durumu da kayda geçmiştir. İnsanlar, devrimlerde, başka koşullarda olduklarından daha hızlı değişirler.

Yeni olasılıklar kendilerini ortaya çıkarırlar. Bir anda insanlığın ufku genişler. Gri dünya yeni renkler almaya başlar. Sadece devrim deneyiminde güçsüzler kendi kapasitelerini görmeye, kendi güçlerini sına-maya ve artırmaya ve bilinçli bir şekilde yeni bir dünyayı yönetme yeteneğine sahip olmaya başlarlar.

Bu hiçbir şekilde şiddetle değil, tamamen özgürlüğün genişletilmesiyle ilgilidir.

Fahrenheit 9/11: Korkunç gerçek

Yapımcı **Michael Moore**'un son belgeseli *Fahrenheit 9/11* gişe rekorları kırıyor. İki hafta içinde, sınırlı sayıda sinemada gösterilmesine rağmen, 100 milyon dolarlık gişe geliri elde etti. Bu bir belgesel için büyük bir rekor.

Fahrenheit 9/11'e karşı Bush taraftarlarının alev alevle hazırlayarak çıkardığı *Amerika'nın Kalbi ve Ruhunu* adlı film ise 500 salonda gösterime girmesine rağmen aynı dönemde sadece 311.572

dolarlık gişe geliri elde edebildi.

Fahrenheit 9/11, politik olarak çok keskin bir film. İkiz kulelere yapılan saldırı sırasında ABD yönetiminin şaşkınlığını ve çaresizliğini ama hemen ardından nasıl bir tutum adlığını göstermekle başlıyor.

Çok çıplak bir biçimde **George W. Bush**'un nasıl seçimleri kazandığını ve rakibi Demokrat Parti'nin egemen sınıfın çıkarlarını koruma adına nasıl geri çekildiğini anlatarak

devam ediyor.

Ancak filmin en çarpıcı bölümü savaşın Amerikan toplumu için ne denli bir sınıfsal olay olduğunu.

Kolayca Amerikan düşmanlığı yapanlar için de Moore'un filmi çok öğretici.

Çölün ortasında "ben burada ne yapıyorum" diyen askerler, Irak'ta ölen oğlunun arkasından tüm Amerikan yurtseverliğine rağmen sorular soran ve göz yaşları döken anne, hastanede vücutlarının çeşitli

organlarını kaybetmiş askerler. Hepsi de Amerikan toplumunun yosul kesimlerinden geliyor. Hepsi işsizliğin en ağır, en çarpıcı olduğu kentlerden, bölgelerden askere katılmışlar.

Amerika'da askerlik zorunlu değil. İnsanlar para için asker oluyor.

Askere insan toplamak için özel görevliler. **Michael Moore** böylesi 4 görevliyi takip ediyor.

Orta sınıf bölgeleri hiç gitmiyorlar. Onlar gözlerini Afrikalı-Amerikalıların (siyahların) yoğun olduğu ve işsizliğin çok yüksek olduğu bölgelere dikmişler.

Burada işsiz gençlere gidiyorlar. Askerliği öyle bir anlatıyorlar ki dinleyen savaşa gidebileceğini, yaralanıp, ölebileceğini hiç düşünmüyor. İşsiz olduğu için de ordunun verdiği nisbeten yüksek ücrete kanyor.

Amerikan Senatosu'nda oğlu asker olan sadece 1 senatör var. Geri kalanlar çocuklarını bu pis işe sokmuyor.

Moore yanına bir Irak gazisi alarak senatonun önüne gidiyor. Önüne

gelen senatörlere oğullarını askere gönderip göndermeyeceklerini soruyor.

İlk sorduğu senatör boş bulunuyor ve "neden olmasın" diyor. Ama Moore gerekli formları çıkarıp senatörün imzalamasını isteyince adam kaçıyor.

Diğer senatörler ise Moore'un ne yaptığını öğrenmiş oldukları için kaçıyorlar.

Hepsi de "Irak'a savaşa evet" demiş olan bütün o senatörler kendi çocukları söz konusu olunca "*Irak'ta savaşa evet ama benim çocuğumla savaşa hayır*" diyorlar.

Irak'tan savaş daha doğrusu işgal manzaraları ise insanın kanını donduruyor.

Politik islamcı olmayan bir kadın evinin bombalanmasının ardından "Allahüekber" diye çığlıklar atıyor. İntikam istiyor. Böylesi sayısız sahne var. Masum insanlar en ağır hakaretlere uğruyorlar, öldürülüyorlar.

Moore'a karşı sağcıların nefret dolu eleştirilerinin yanı sıra soldan da eleştiriler var.

Kimileri Moore'un

hareketin bir parçası olmadığını söylüyorlar. Başkaları sağcılarla birlikte oldukça pahalı bir yaşam standardı olduğunu öne sürüyorlar.

Bunlar doğru ama Moore'un iyi bir şehirden filmi yapmasının önünde engel değil.

Bu tür eleştiriler anlamlı değil. Fahrenheit 9/11 Bush ve çetesini, Amerika'nın Irak'a savaşını çok çarpıcı bir biçimde teşhir ediyor.

Film bizim için çarpıcı ama Amerikan seyircisi için ise herhalde "süper" çarpıcı!

Doğan TARKAN

Olimpiyatlar:

Zenginlerin ve egemenlerin oyunları

Sosyalist İşçi'nin Yunanistan'daki kardeş gazetesinden Panos Garganas Olimpiyatların Atina için felaket denebilecek sonuçlarını anlatıyor.

Olimpiyatlar oldukça masum bir eğlence olarak görülüyor. Kim insanların biraz eğlenmesine ve spor karşılaşmaları seyretmesine karşı çıkabilir ki? Olimpiyatlar bir ülkede yapıldığında o ülkenin ortalama insanları bundan yararlanmayacaklar mı?

Ne var ki oyunlar Sydney ve Atlanta'da yapıldığında kimsenin bundan bir yararı olmadı.

Barcelona'da normal insanlar evlerinin, mahallelerinin yıkıldığını ve yerlerine turistler için lüks binaların gördüler.

Atina'daki Olimpiyat oyunları da çoğunluk için eskisinden daha kötü koşullar oluşturuyor.

Atina Olimpiyatları George Bush'un "Terör'e karşı savaş"o başlatmasından sonraki ilk oyunlar. Atina'daki güvenlik harcaması dört yıl önce Avustralya'da, Sydney'de yapılan oyunlardan üç kere daha fazla.

Yunanistan gibi küçük bir ülke için güvenlik için harcanacak 1 milyar dolar muazzam bir israf. Ancak sorun sadece bu ekonomik durum değil.

Yunan hükümeti NATO'yu terörist saldırılara karşı "güvenlik şemsiyesi" kurmak üzere Yunanistan'a davet etti.

ABD'nin 6. Filosu denizleri kontrol etmek üzere Ege'de olacak. Atina'ya, biyolojik ve kimyasal

saldırıları engellemek için askeri birlikler geliyor.

Olimpiyatlar örtüsünün altında Yunanistan Bush'un savaşına sokuluyor. Oysa Yunanistan'da nüfusun yüzde 90'ı savaşa karşı.

Bütün bunları üstüne Olimpiyatlardan önce Atina her zamanki "istenmeyen" unsurlardan temizlendi. Göçmenler, yoksullar Atina sokaklarından silindi. Özel yerlere, Olimpiyat hapsanelerine dolduruldular.

Olimpiyat oyunları nedeniyle yapılan inşaatlardan oluşan kirlenme sanki şehre kimyasal bir saldırı yapılmış gibi.

Muazzam bir otoyol yapımı var. Bu çok büyük bir hava kirlenmesi demek.

Dünya Sağlık Örgütü son yayınladığı bir raporda havadaki küçük parçacıkların kabul edilebilir oranının bir metre küpde 10 mikrogram olduğunu açıkladı. İnşaatlar nedeniyle bu oran şimdi Atina'da 56 mikrogram.

AB bu Dünya Sağlık Örgütü'nün ilan ettiği düzeyin yılda 35 günden fazla olmaması gerektiğini söylüyor.

Çeşitli Olimpiyat tesislerinin yapılması için muazzam bir gayret gösterildi. Birçokları bunu yeni iş alanları açması nedeniyle heyecanla karşıladı.

Ne var ki inşaatların hızla bitmesi için çok acele etmek gerekiyordu ve bu nedenle şirketlere kuralları ihlal edebilmeleri için özel lisanslar dağıtıldı.

Her istediklerini yaptılar. Bütün iş güvenliği kurallarını ihlal ettiler. Bunun sonucu olarak 78 işçi bu inşaatlarda öldü.

Şirketler şimdi ellerindeki lisansları kazanım olarak görüyorlar ve Olimpiyatlardan sonra da kullanmak istiyorlar.

İnşaat sektörünün dışında da işçiler baskı altına alındılar. Sağlık işçilerine

bu yaz tatil izni verilmedi.

Atina'da şimdilerde konut sektöründe Olimpiyatlar nedeniyle spekülasyon bir balon var.

Kiralar arttı. Gençler kiralık ev bulmakta daha da zorlanıyorlar. Ortalama insanlar ev bulamıyor.

Olimpiyatlar geriye büyük bir borç bırakacak. İlk bütçe 4.6 milyar euro idi. Bu rakam şimdi 10 milyara çıktı. Bu, Yunanistan gibi küçük bir ülke için çok büyük.

Bir çok tesis özelleştirilecek. Olimpiyatlar Yunanistan'a Özel Finans

İnisiyatifini getirdi.

Yunanistan'da daha önce de özelleştirmeler oldu. Ama hiç bir zaman bir özel şirket bir tesis yapıp sonra ona 20-30 sene sahip olmamıştı.

Şimdiki hükümet bu fikri çok beğeniyor ve ileride okullar için de uygulamak istiyor. Yeni oto yollar paralı.

Olimpiyatlarda her şey ticari meta. Coca Cola olimpiyatların destekçisi. Dolayısıyla barışın ve iyi niyetin göstergesi olarak nereye Olimpiyat sembolü koysanız yanında Coca

Cola'yı da koyuyorsunuz.

Ancak bütün bunlara karşı bir de direniş var.

Ambulans işçileri Olimpiyatlar sırasında ki fazla mesai ücretleri nedeniyle greve gittiler. Otel işçileri de grev yaptı. Başka sektörlerde de protestolar var.

Ulaştırma işçilerinin daha kötü koşullarda ve daha uzun saatler çalışmaları istendi. Greve çıktılar. Eğer bütün işçilere Olimpiyatlar sırasında 5'er milyar verilmezse çalışmayacaklarını söylüyorlar.

Olimpiyatların az bilinen yüzü

Olimpiyatlar büyük ölçeklerde yapıldığında milliyetçilik orada artar. Milli marşı çaldırarak için daha çok, daha çok madalya beklenir.

Bu Yunanistan'da fazla bir işe yaramıyor çünkü Yunanistan sporda çok iddialı olmayan küçük bir ülke.

Bu durumda Yunan egemen sınıfı "Olimpiyatların sonunda eve döndüğünü" anlatıyor. "Yunanlılar gurur duymalıdır!"

Antik Yunan'daki Olimpiyatlar bir barış etkinliği olarak yüceltiliyor.

Oysa Antik Yunan'da Olimpiyatlar tamamen savaşlara bağlıydı. Zenginler için bir gösteriş

ve yeni ittifaklar kurma vesilesiydi.

Örneğin Atina liderleri Olimpiyatları Sicilya'ya saldırı için kullandılar.

Atlarla ve savaş arabaları ile yapılan yarışlarda kazanan rakibinin atlarını ve arabasını alırdı. Arabayı süren köle ise hiç bir şey alamazdı.

Olimpiyatların tarihi daima paraya ve politikaya dayanır.

Fransız milliyetçisi Baron Coubertin 1894'de oyunları yeniden canlandırdı. 1928'de Olimpiyatlar karşı çıktı çünkü kadınlar da yarışmaya başlıyorlardı.

Olimpiyatlar daima milliyetçiliğin geliştirilmesi için kullanıldı. Birinci

Dünya Savaşı'ndan sonra Olimpiyat Komitesi yenilen ulusları oyunlara almazdı.

1936 Olimpiyatları Nazi Almanya'sına verildi. Her tarafın gamalı haçlarla doldurulduğu statta oyunları Hitler açtı. Tuvaletlerde "Köpekler ve Yahudiler giremez" yazıyordu.

Ne var ki siyah Amerikan atletleri tüm Alman takımından daha fazla madalya topladılar. Jesse Owens tek başına 4 madalya kazandı.

Güney Afrika ırk ayrımcı rejimine rağmen 22 yıl boyunca Olimpiyatlarda yer alabildi.

Bir dizi baskıcı rejim oyunlara ev sahipliği yapmak üzere seçildi. 1968'de,

Meksika Olimpiyatları'nın açılmasından 10 gün önce polis demokrasi için yürüten bir kalabalığa ateş açarak 300 kişiyi öldürdü.

Güney Kore diktatörlüğü 1988 oyunlarında 100 bin yoksulu Seul'dan dışarı sürdü ve demokrasi isteyen gösterilere vahşice saldırdı. Bir başka baskıcı rejim, Çin 2008 oyunlarına ev sahipliği yapacak.

Olimpiyatlarda direnişler de oldu.1968 oyunlarında 200 metre koşunun madalya sahipleri siyah atletler Tommie Smith ve John Carlos'un Siyah İktidar işareti olarak madalya merasiminde yumruklarını kaldırdılar.

Sosyal haklar için de...

**YENİ BİR
SOL
ÜZERİNE
TARTIŞMALAR**

Bush'un Türkiye'ye gelişi ve NATO zirvesine karşı gerçekleşen kampanya statükocu solla yeni solun ne denli hızla birbirlerinden ayrıştığını gösterdi.

Bir tarafta NATO ve Bush Karşısı Birlik içinde toplanmış sayısız grup. Aralarında anarşistler, yasal partiler, platformlar, dergi çevreleri, gençlik grupları, otonom yapılar var. Yanında bu Birliğin dışında TKP.

Diğer yanda ise Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu.

Hemen hemen tüm sol BAK'ın kampanyasını ilam ettiği günden itibaren en yoğun bir biçimde BAK'la uğraştı. Sayfalar dolusu yazı yazıldı.

Kısacası BAK reformistti. Peki neden?

Bu soruya verilen tek cevap BAK'ın kampanya sloganı olan "Gelme Bush" Oysa, Küresel BAK'ı "gelme Bush" sloganı nedeniyle reformistlikle suçlayanlar, biraz farklı da olsa aynı sloganı kullandılar. Halkevleri, EMEP, ESP, SDP, anarşistler ve daha sayısız grup NATO'ya Hayır demenin yanı sıra Bush'u temel alan sloganlar kullandılar.

Bu satırların yazarı yaklaşık 40 yıl önce, "NATO'ya Hayır" kampanyasına katılmıştı. 1960'ların ortasında dünyada Soğuk savaş vardı. Bir yanda Doğu Bloğu'nun Varşova Paketi, diğer yanda ise Batı'nın NATO'su vardı. NATO o günlerde önemli bir savaş örgütü idi.

Şimdi ise Soğuk Savaş bitti. Şimdi ABD dünya hegemonyası için atakta. NATO artık önemsiz bir askeri örgüt. Askeri olarak artık bir Batı Bloğu yok, askeri olarak dünyanın en büyük tek süper gücü ABD:

Şimdi karşı çıkılması gereken başlıca emperyalist güç, NATI değil ABD.

NATO'yu öne çıkararak ya da dünyada Soğuk Savaşın çoktan bittiğini fark edemeyen şaşkınlara ya da ABD'nin hemonya için başladığı saldırganlığı

anlayamayanlar.

Afganistan ve Irak'a saldıran NATO değil, ABD.

Bush ise ABD saldırganlığının en uçtaki temsilcisi. Bugün dünya halklarının gözünde ABD saldırganlığının temsilcisi NATO değil, Bush.

Bush politikalarına karşı çıktığınızda dünya hakimiyeti için saldıran emperyalist güce karşı çıkıyorsunuz.

"Gelme Bush" popüler bir slogandı. Bu nedenle bütün Türkiye'ye BAK'ın ulaşamadığı noktalara bile hakim oldu. Bu nedenle basına en çok o çıktı.

Sosyalistler için önemli olan ideolojik saflık değil, büyük yığınları harekete geçirmektir.

"Gelme Bush" sloganı açık ki NATO zirvesine ve Bush'un Türkiye'ye gelişi karşı sürdürülen kampanyanın bayrak gemisi oldu. Farklı örgütlerin kampanyalarına güç kattı.

Küresel BAK'ı "Gelme Bush" sloganı nedeniyle reformist olmakla suçlayanlar bu nedenle Bush'u temel alan afişler yaptılar.

BAK'a dönük bazı eleştiriler de 27 Haziran'a ilişkin. Kimilerine göre BAK'ın 27 Haziran korteji çok neşeli ve geleneklerden uzak bulunuyor. Neden? Çünkü BAK korteji zıplayarak slogan atıyor, koşuyor. Sloganları işe farklı.

Ne var ki BAK korteji aynı zamanda öfkeli. Sloganlarda bu öfke de var.

Ama en önemlisi BAK korteji asıl olarak politik. Doğru politik sloganlara sahip.

Mahir-Hüseyin-Ulaş sloganları atılırken BAK korteji Filistin için, Irak direnişinin slogan atıyor. "Kimsenin askeri olmaya çağız" derken hiç bir devletin askerliğini istemediğini ifade ediyor. "Biz anti kapitalistiz" sloganının yanı sıra "tek yol devrim" diyor.

Kısacası BAK on yıllar öncesinin artık nostaljik edebiyat haline gelmiş sloganlarını değil, günün politik konuları için slogan atıyor.

Kısacası, Küresel BAK yeni hareketin sesi. Bu nedenle de her türlü statükocunun eleştirisine muhatap oluyor.

Küresel BAK, 27 Haziran öncesinde de, sonrasında da aynı politik hattı izledi. Yiğün çizgisine sadık kaldı.

Küçül, sektör, grup eylemlerine pirim vermedi. Mümkün olduğunca büyük, yığınsal, meşru eylemler düzenlemeye çalıştı.

BAK'ın bir derdi var, hareketi inşa etmeye çalışıyor. Bir grubu değil, hareketi, inşa etmeye çalışıyor.

Eğer toplumun % 90'ı savaşa karşıysa, o % 90'ının harekete geçmesini

öngörüyor. Sadece sosyalist solun her zaman sahip olduğu güçlerle yetinmek istemiyor.

Ama öte yandan tüm solu bir araya getirmek için de çaba sarf etti. Savaş günlerinde bugün BAK'ta olan güçler **Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu** içinde birleştirici bir rol oynuyordu, 27 Haziran'da da çeşitli platformların ve sendikaların ve kitle örgütlerinin bir araya gelmesi için yoğun çaba harcadı.

Peki, bütün bu çabalar başarılı oldu mu? Hem evet, hem hayır!

Küresel BAK'ın 27 Haziran korteji önemlibir başlangıçtır ama kesinlikle daha da büyümelidir.

27 Haziran'da solun çeşitli tutumları nedeniyle gösterinin ayrıntıları ancak 2 gün önce netleşti. 2 gün içinde çeşitli örgütler 50 ila bin kişilik taraftar kitlesini harekete geçirebilir. Ancak sokaktaki insan iki gün içinde bir gösteriye çağırılmaz. Sokaktaki insan hazır kıta gibi gösterinin ayrıntılarını beklemiyor. Bu nedenle 27 Haziran'a katılım BAK açısından düşük oldu. Devletin çeşitli tedbirleri de katılımın düşük olmasına yol açtı.

Ancak gene de alel acele yapılan duyurular sonucu önemli bir BAK korteji oluştu. Geleceğe bu nedenle umutla bakabiliriz.

BAK yeni bir solun şekillenmesinde üzerine düşen

görevi, yapabileceği kadar yapmaktadır.

Açık ki, hareketin politik sesi BAK değildir. Olamaz da. Ancak, o politik sesin oluşmasında BAK'ın harekete geçirdiği güçlerin önemli bir yeri olacak.

BAK çok sayıda insanı harekete geçirmekte, umutla doldurmaktadır.

Şimdi görev BAK'ın sürekli kampanya yapmasını sağlamak ve biriken potansiyali sürekli hareketli kılmak gerekir.

ABD'nin Irak'ta işgali sürüyor. İşte bu BAK'a sürekli kampanya konusu oluşturmaktadır.

Bugünlerde Necef başta olmak üzere Irak'ın dört bir yanında savaş var, direniş var. BAK kolları sıvımalı ve savaşa karşı, ABD işgaline karşı kampanyaya başlamalıdır.

Kampanya ille de özel bir slogan etrafında olmak zorunda değil. ABD'nin Irak işgali sürdükçe, ABD yeni hedeflere saldırdıkça BAK için kampanya konusu var.

Bir de sosyal haklar için kampanya yapmak gerekiyor. En kısa zamanda böyle bir örgütlenmeyi hayata geçirmek gerekir. Böylesi bir örgütlenme BAK'ın ikiz kardeşi olabilir.

Şimdi yoğun olarak bu sorunu tartışmaya başlamalıyız.

Sinan POYRAZ

Hızlı davranmalıyız

örgütlemek için şu anda BAK'ın bir kampanya sürdürüyor olması gerekiyordu.

Kaldı ki 27 Haziran'dan bu yana 2 ay geçti ve bu arada biz yeni bir kampanyayı hala başlatmadık. Bence bu çok yanlış.

27 Haziran'a birçoğumuz uzun bir faaliyetin sonucu geniş çevrel-

erle katıldık. Bizimle birlikte 27 Haziran'a gelenler aktif olarak çalışmak, aktif olarak faaliyete katılmak istiyorlardı. Ama biz yeni bir kampanya başlatmayarak onların adeta önünü kapattık.

Oysa kampanya yapabileceğimiz bir yığın gelişme var.

Ben, ayrıca savaş karşıtlığının

yanı sıra başka konularda da kampanyaların gerekli olduğunu düşünüyorum.

Örneğin üst üste gelen tren kazalarından sonra Koordinasyon'un, BAK'ın mantığı ile düzenlenmiş bir kampanya çok ses getirebilirdi. 27 Haziran'da "gelme Bush" diyenler böyle bir kampanyaya da kesinlikle katılırdı.

Sanırım eksik yapıyor ve umarım kısa zamanda bu eksiği gideren adımlar hızla atılır.

Sema AKYILDIZ

Savaş karşıtı hareket Savaşa Hayır Platformu'nun kuruluşundan beri toplumun çok büyük kısmının desteği ile ilerliyor.

Her sokağa çıkışımızda, insanlara her "sizde birşey yapar mısınız?" dediğimizde çok olumlu tepkilerle karşılaşılıyor.

Açık ki bu olumlu tepkileri yeterince örgütleyemiyoruz. Kampanyaya aktif olarak katılmak isteyen herkesi harekete geçiremiyoruz.

Örneğin Barışarock'ın nasıl büyük bir destek bulduğu açık. Bu güçlü desteği daha ileri düzeyde

İngiltere:

Respect'ten seçim başarısı

İngiltere'de Savaş Durdur Koalisyonu'nun içinden çıkan Respect Avrupa Parlamentosu seçimlerinde kazandığı başarının hemen ardından 3 ara seçime katıldı.

Katıldığı iki milletvekili seçimi kazandı. Katıldığı iki milletvekili seçimi kazandı. Katıldığı iki milletvekili seçimi kazandı.

Geçen haftalarda ise Respect Londra'nın Tower Hamlets bölgesinde belediye meclisi üyeliği seçimine katıldı ve birinci parti olarak belediye meclisi üyeliğini kazandı.

Bütününle hareketin bir ürünü olan Respect açık ve net bir biçimde işçi, emekçi haklarını savunuyor ve ülke çapında giderek iktidardaki reformist İşçi Partisi'ni tehdit ediyor.

Respect esas olarak anti-kapitalist hareketin seçimlerdeki sesi olmaya çalışıyor ve hareketten gelen bir örgütlenme olarak bunu büyük ölçüde de başarıyor.

Respect'in programı çok sade. Hatta buna bir program demek bile mümkün değil, daha çok bir platform.

Güncel emek sorunları öne çıkarılıyor. savaşa karşı harekete geçen 2 milyon kişi Respect bayrağı altında toplandığında açık ki Respect İngiltere siyasi yaşamının en önemli öğelerinden birisi olacak.

Murat DEMİR

Almanya

Yeni bir sol parti doğuyor

Avrupa'nın en yerleşik sosyal demokrat partisi Birinci Dünya Savaşı'ndan bu yana ki en büyük krizini yaşıyor.

1917'de Alman Sosyal Demokrat Partisi savaşı desteklediğinde büyük bir azınlık katliama karşı çıkarak daha solda bir parti kurmak üzere ayrıldı.

Şimdi yeni bir bölünme yaklaşıyor. Sendika hareketinin önemli kesimleri Kasım ayında yapılacak bir konferansta yeni bir parti kurulması çağrısını yapıyorlar.

Almanya'da Gerhard Schröder tarafından yönetilen SPD/Yeşiller koalisyonu sendikal hareketi ve sendikaların birlikte çalıştıkları SPD'yi fena halde sarsıyor.

Şu anda üç nesildir ilk defa SPD'den kitlesel bir sol kopuş yaşıyoruz.

İşçi sınıfı ve SPD

SPD son Avrupa Parlamentosu seçimlerinde % 21.5 oranında oy alabildi.

Bu SPD için bilinen en düşük oy oranı. SPD'nin işçi sınıfı üzerinde tam bir hakimiyeti vardı.

Şimdi ileri gelen sendika yöneticileri "Yeter. Böyle daha fazla gidemeyiz. Bu parti bizi temsil etmiyor. Kendi partimizi yaratacağız" diyorlar.

Almanya'da yeni bir sol partinin oluşmakta olmasının önemini görmezlikten gelemeyiz. Almanya Avrupa'nın en büyük ekonomisi ve on yıllardır en istikrarlı ülkesiydi.

Bu tarihi gelişme 1930'dan beri Almanya'daki işçi sınıfının yaşam koşullarına dönük en büyük saldırının bir sonucu.

Schröder'in "2010 Ajandası" paketi sosyal devletin bütünüyle ortadan kaldırılmasını öngörüyor. Yüzbinlerce insan işsizlik yardımı alamayacak.

Almanya'da dört milyon işsiz var. Ülkenin bazı bölgelerinde işsizlik oranı yüzde 17.

Yeni yasalara göre işsizlik yardımı almadan önce devlet önce işsiz kalanların mal varlığını kontrol edecek ve gerekirse yardım almadan önce bazı malların satılmasını isteyecek. Örneğin evinizi satmanızı isteyecekler.

Ya da çocuğunuz için aldığımız müzik aletini. Altın dişinizi de satmanızı isteyebilirler. Bütün bunlar 1930'lardaki büyük krizden bu yana yaşanmamış şeyler.

Bu saldırılar bazı yerel sendika yöneticilerinin yeni bir parti istemesine yol açtı.

Sendika liderlerinin çoğu SPD'ye gömülmüş ve hükümetle sosyal haklar için mücadele etmiyorlar.

IG Metall (metal sanayi sendikası) ve Verdi'deki (kamu sektörü sendikası) bir kısım sendikacının başlattığı inisiyatif adeta zaten yanan bir ormana benzin dökmek gibi oldu.

SPD yeni parti fikrini ileri süren altı kişiyi ihraç etti. Ardından tartışma basında yer almaya başladı.

Almanya'nın her yerinde yeni partiyi kurmak için sayısız toplantılar düzenlenmeye başlandı. Toplantılar 50-60, 100 hatta daha çok insanın katılımı ile gerçekleşiyor. Çoğu sendikacı ya da uzun süreli SPD üyesi.

Bazıları ise daha genç savaş karşıtı hareketten veya anti kapitalist hareketten. Alman ATTAC'dan çok sayıda insan bu yeni inisiyatife katılıyor.

Gelişen yeni radikal yeni sol unsurlarla sendikacılar bir araya geliyorlar. Bu yepyeni olasılıklara yol açıyor.

Yeni bir başlangıç

Bizi birleştiren başlıca nokta özelleştirmeler ve sosyal haklardaki kesintiler. Çoğunluk savaş ve ırkçılık gibi konularda kesinlikle daha soldalar.

Göçmenler de harekete katılmaya başladılar.

Linksruck (DSİP ve Sosyalist İşçi'nin Almanya'daki kardeş örgütü) elindeki bütün olanaklarla bu yeni parti kurma inisiyatifinin inşasına atıldı.

Birçok tartışmaya katılıyoruz. Kasım ayındaki konferans bütün bu tartışmalar üzerine karar verecek.

Şimdi önemli olan tüm süreci Alman solunu 1980'ler ve 1990'lar boyunca çok yaran iç tartışmalara boğulmamak.

İç tartışmalar insanları bıktırdı. Şimdi herkes Schröder'e karşı yeni alternatifi nasıl inşa edebileceğimizi ve Schröder'in saldırısına karşı yığınsal bir direnişi nasıl örgütleyeceğimizi tartışmak istiyor.

Yeşiller hükümette ve alternatif olamayacaklarını gösterdiler. PDS, Eski Doğu Alman Komünistleri, Berlin'i SPD ile birlikte yönetiyor ve çok ciddi kesintiler yaptılar.

Onlar da alternatif değiller. Şimdi Almanya'da solun bir sıçrama olanağı var. Bu başka yerlerde de insanlara bir örnek olabilir.

Christine Bucholz
Linksruck üyesi

CHP nereye? Sol nereye?

Tüm dünyada sol çok ciddi tartışmalar yaşıyor. Özellikle sosyal demokrasinin iktidarda olduğu ülkelerde Irak savaşı ve anti kapitalist hareketle ilişkiler bu partileri önemli ölçüde sarsıyor. Üstelik, uygulanan neo liberal politikaların emekçilerde yarattığı tahribatlar iktidardaki sosyal demokrat partilerde şiddetli bir erozyona yol açıyor.

İspanya'da Aznar'ın savaş politikalarına karşı çıkan sosyal demokratlar iktidar olurken, İngiltere'de özelleştirme ve sosyal hakları budama politikalarını uygulayan Blair Bush'un politikalarına verdiği aktif destek nedeniyle tüm itibarını yitirdi. İngiltere'de İşçi Partisi içinde savaşa karşı çıkan önemli bir sol kanat şekillenirken, savaş karşıtı hareketi sokakta örgütleyen parlamento dışındaki sol bu kanatla aktif ilişkiler kuruyor. Benzer bir gelişme de Almanya'da yaşanırken Brezilya'da Lula'nın İşçi Partisi küresel muhalefetle ilişkilerini geliştirmeye çalışıyor.

Anti kapitalist savaş karşıtı hareket küresel sermayenin politikalarını tek bir itiraz yükseltmeden uygulayan solu teşhir ediyor, köşeye sıkıştırıyor ve

saflarında çatlaklar açıyor. Hareket, yeni bir solu şekillendirirken sosyal demokrasi bu şekillenmenin dışında kalamıyor. Çünkü anti kapitalist hareket, reformlar için radikal bir mücadelenin de hareketi. Borçların iptalinden silahsızlanmaya kadar, tarıma desteğin artırılmasından, çocuk işçilerin haklarına kadar hareketin bir dizi bileşeninin uğruna mücadele ettiği politik talepler, karşısında DTÖ, IMF, Dünya Bankası ve ABD ordusunu buluyor. Sosyal demokrasiyi bir çelişkiler yumağı haline getiren gelişmenin yaşanmasının nedeni bu. Anti kapitalist hareket sosyal demokrasiyi zorlayarak radikal reformlar için politik bir sese sahip olmaya çalışıyor.

Peki ya CHP? CHP ne yapıyor?

CHP'nin ne anti kapitalist hareketle, ne savaş karşıtlığıyla ne de solun şekillenmesiyle bir ilgisi var. CHP'nin IMF politikalarıyla bir sorunu yok! Savaşa ise koşulsuz bir biçimde karşı çıkmadı. 1 Mart tezkeresinde tezkerenin ikiye ayrılmasını ve Kürt sorunu gereğiyle Türkiye'nin Irak'a müdahale etme potansiyelini savundu. Sokaktaki hareketle ise hiçbir koşulda ilişki-

lenmedi.

Kısacası, CHP, şiddetle içe kapalı bir parti. Solu temsil edebilme özelliğini taşıyor. Sık sık iktidardaki AKP'den daha beter anti demokratik bir görünüm çiziyor.

Sıkıştıkça kemalizme sarılıyor, kemalizme sarıldıkça statükonun koruyuculuğunu yapıyor ve bu oamda da toplumdaki şiddetli değişim isteğinin karşısında konumlanıyor. Çok sık da baskıcı bir ordu partisi gibi ya da ordunun siyasal alandaki ifadesi gibi görünüyor.

Türkiye'de yeni bir solun şekillenmesinin kaplumbağa hızıyla ilerlemesinin temel nedeni bu: Sosyal demokrat ana muhalefet partisinin en demokrat yüzü Kemal Derviş-made in IMF! Ve CHP'nin dışındaki sol çok parçalı, şiddetle içe kapalı ve anti kapitalist hareketle ilişkilenmeme konusunda neredeyse yeminli.

Harekette birleşmek yerine dar örgütsel pazarlıklarla sadece seçimler sırasında ittifaklar kurmaya çalışan sol, toplumun ihtiyaç duyduğu değişim isteklerine ve radikal reform taleplerine yanıt veremekten

geçen gün uzaklaşıyor. Oysa hangi adımın atılacağını görmek için çok uzağa ya da eskiye bakmaya gerek yok! 1 Mart savaş karşıtı eylem birleşik bir sokak gücünün reformları kazanmak için neler yapabileceğini gösterdi. Anti kapitalist hareketle ilişkilenmiş, yeni türden ve sokakta inşa edilen kampanyalar, radikal reformları sahiplenilen politik bir sesleniş, politik bir odağı, yeni bir solu hızla büyütebilir.

Şenol KARAKAŞ

Sosyalist İşçi bütün okurlarını "Yeni bir sol üzerine tartışmalaréa yazmaya davet ediyor. En fazla 250 kelime ile yazılmış görüşlerinizi bekliyoruz.

"Yeni sol birleştirici olmalı"

Anti kapitalist hareket "çeşitliliğin birliğini" savunuyor. Sol, içe kapalı eski tartışmalardan sıyrılıp entelektüel ve pratik olarak kendini yenileyecekse atılması gereken ilk adım anti kapitalist hareketin bu en önemli özelliğinden öğrenmesidir.

Yani sol, aralıksız bir şekilde birleştirici kampanyalar örgütlemelidir.

Bir yandan motivasyonunu yitirmiş ama sosyalizm için mücadele etmekten asla vazgeçmeyecek olan eski ve örgütsüz kadrolar, aydınlar, diğer yandan da harekete geçmeye hazır, eylemini özgürce örgütleyebileceği kampan-

yalar bulduğunda müthiş bir mobilizasyon yeteneği gösteren yeni kuşak aktivistler birlikte, tüm muhalif güçlerin birleşik bir kampanya örgütlemesinden yanalar.

Kaldı ki birlik eğilimine binbir tane itiraz noktası bulan sol örgütlerde de, özellikle bu örgütlerin tabanında, birleşmeye, çok tartışmadan, üzerinde hızla anlaşılabilir politik odaklar çevresinde kampanya birlikleri kurulması yönünde güçlü bir eğilim var.

Tüm bu eğilimleri dikket almadan solun kabuğunu kırması mümkün değil!

Anti kapitalist hareket

binlerce, belki de on binlerce örgüt ve inisiyatifi ve eleştirilerinin sivri ucunu küresel kapitalizme batırmayı asla bırakmayacak binlerce aydını ve yüz binlerce aktivisti bir tartışma, diyalog ve ortak kararlar alma sürecinde birleştiren sosyal forumlar biçiminde örgütlenmesiyle solun nasıl bir birlik kurabileceğinin de ipuçlarını veriyor.

Yeni radikalleşen aktivistleri örgütlenmenin öncülleri haline getiren küresel savaş karşıtı kampanyalar da tek ama kesinlikle dar olmayan bir politik odak etrafında örgütlenen yeni tipte birleşik mücadele platformları olarak çok önemli deney-

imler biriktiriyor.

Yepyeni bir hareket yepyeni bir kuşağın ileri fırlamasıyla gelişiyor. Bütün deneyimler, insanları harekete geçiren gerçek ve somut politikalara sahip birleşik kampanyalar olduğunu gösteriyor.

Ama kapalı kapılar ardından, sadece örgüt liderlerinin masa başına kurduğu birlikler değil. Hareketi geliştirmeyi, daha da büyütmeyi hedefleyen, hareketin içinde kurulan ve başından sonuna kadar şeffaf, demokratik ve inisiyatiflerin önünü açmakta kararlı olan birlikler.

Yıldız ÖNEN

GERÇEK MARKSİST GELENEK NEDİR?

John Molyneux

TROÇKİ'NİN MARKSİZMİ

Duncan HALLAS

Z Yayınları

Troçki:

Devrimci marksizmin meşalesi

Bugünlerde içinden geçtiğimiz yeni mücadele döneminde, başka bir dünya nasıl ve kimler tarafından kurulur, mücadele eden güçlerin bir araya gelmesi neden önemlidir, bu güçler nasıl bir araya gelmelidir gibi pek çok soru tartışılıyor.

Aslında hiç de yeni olmayan bu sorulara doğru cevaplar verebilmenin yolu ise doğru devrimci geleneğe yaslanmaktan geçiyor. İşte Troçki bu devrimci geleneğin en önemli köşe taşlarından bir tanesini oluşturuyor.

Sürekli Devrim

Daha sonra Troçkizm olarak adlandırılan akımın kökeni 1905 devrimine dayanır. Bu süreçte Petersburg Sovyeti'nin başkanı olan Troçki, çıkardığı derslerle Sürekli Devrim teorisini geliştirdi. Buna göre, ülkelerin gelişmişlik düzeyleri farklı olmasına rağmen hepsi dünya kapitalist sisteminin bir parçasıdır. Bu nedenle geri kalmış bir ülkenin kapitalist olması için illa ki ileri kapitalist ülkelerin geçtiği aşamalardan geçmesi gerekmez. Burjuvazi, ilerici rolünü yitirdiği için, ulusal sorun ya da toprak reformu gibi burjuva demokratik görevleri ancak bir işçi devrimi yerine getirebilir. Ayrıca köylülük, dağınık yapısı, politik geriliği nedeniyle bağımsız olarak hareket edemeyeceği için politik olarak proletarya, köylülüğe önderlik etmelidir.

Troçki'nin bu teorisi 1917 Şubat'ına kadar yalnız kaldı. Sosyalist devrimciler, Menşevikler ve Bolşeviklerin bir kısmı, liberal Geçici Hükümeti desteklediler. Lenin 1917 Nisan ayında Rusya'ya döndüğünde ise partiyi, fabrikaların işçiler tarafından kontrol edilmesi ve köylülerin topraklara el koyması gerektiği fikrine kazandı. İşçi hareketinin kendisi Lenin ve Troçki'yi

aynı çizgide buluşturmuştu.

Devrimin örgütleyicisi Troçki 1917 Mayıs'ında sürgünden döndükten sonra Temmuz ayında Bolşevik Parti'ye katıldı. Ekim ayına kadar, Bolşevikler işçi sınıfının kitlesel desteğini kazandılar ve 25 Ekim'de Bolşevik işçilerin önderlik ettiği ayaklanma zafere ulaştı.

Troçki, kurulan ilk Sovyet Hükümeti'nin Dışişleri Halk Komiseri oldu. Birinci Dünya Savaşı'nın bitmesi için Alman Hükümeti ile Rus Hükümeti arasındaki görüşmeleri yürüttü. İç savaş yıllarında Beyaz Ordulara karşı Kızıl Ordu'yu kurdu ve iç savaşın zaferinin mimarı oldu.

Dünya Devrimi Sürekli Devrim teorisine bağlı olarak Troçki, sosyalist devrimin tek bir ülkede başlayacağını, ancak dünya

ölçeğinde tamamlanabileceğini savundu. Kapitalizmin uluslar arası bir sistem olması sosyalizmin tek bir ülkede, özellikle Rusya gibi geri kalmış bir ülkede kurulabilmesini imkansız kılıyordu. Ayrıca Lenin de Rusya'da devrimin yaşaması için Alman Devrimi'nin gerçekleşmesinin zorunlu olduğunu söylemişti.

Stalinizme karşı mücadele

Fakat Alman devrimi gerçekleşmedi, Rus Devrimi yalnız kaldı, iç savaş ve ambargo sonucunda Rus sanayisi çöktü. Devrimi gerçekleştiren işçi sınıfı yok oldu. Bolşevik Partisi, küçük toprak sahibi köylülerin partisi haline geldi ve devlet ile iç içe geçmiş bürokratik bir aygıtla dönüştü. Stalin, bu bürokratik aygıt sayesinde yükseldi ve Alman devriminin yenilgisinden sonra, sadece Rusya sınırları içinde varolan kaynakları kullanarak toplumu

yeniden inşa etmeyi, yani 'tek ülkede sosyalizm'i dayattı.

Troçki en başından beri bürokrasiye karşı mücadele etti. Ancak devrimi yapan işçiler yok olduğu için kendisini dinleyecek kimse kalmamıştı. Önce 1928'de Alma Ata'ya, ardından 1929'da İstanbul'a sürüldü.

Yaşamının son yıllarını Meksika'da geçirdi ve 20 Ağustos 1940'da bir Stalinist ajan tarafından öldürüldü.

Troçki, kendi elleriyle inşa ettiği devrimin bürokrasinin eline geçtiğini ve bürokrasinin kendisini kapitalist bir sınıf olarak örgütlediğini göremedi. Sovyetler Birliği'ni dejenere olmuş işçi devleti' olarak tanımladı. Bu nedenle sadece politik bir devrimin bürokrasiyi yok etmeye yeteceğini düşündü.

Faşizme karşı mücadele Troçki'nin sürgünde olduğu günlerde Stalin, Komünist Enternasyonal'de 3. dönemin başladığını ilan etti. Bu döneme göre, sosyal demokratlar sosyal faşistlerdi ve onlarla hiçbir şekilde birleşik cephe kurulamazdı. Alman Komünist Parti'si sosyal demokratların birleşik cephe kurma önerisini reddetti. Troçki'ye göre ise

Nazileri durdurmanın tek yolu birleşik cephe politikasıydı. Böylece hem Nazilerin yükselişi durdurulabilir, hem de komünistler en iyi savaşçılar oldukları için sosyal demokrat işçileri kazanabilirlerdi. Fakat, Troçki'nin önerdiği taktik uygulanmadı ve Nazilerin iktidara gelmesiyle Alman işçi sınıfı en büyük felaketlerden birini yaşadı.

Birleşik cephe taktiği bugün hala geçerliliğini yeni biçimler altında korumaktadır. Tüm dünyada savaşa karşı kurulan koalisyonlar, sosyal demokratlarla komünistleri ortak mücadele çizgisinde bir araya getiren yeni birleşik cephe örnekleridir.

Mücadelenin kılavuzu

Almanya'da Nazilerin iktidara gelmesi, İspanya ve Fransa'da yaşanan yenilgilerin ardından Troçki Stalinizme karşı olan mücadelesini artırdı. Bugün Marksist geleneğin hala devam etmesinde Troçki'nin o zaman Stalinizme karşı verdiği mücadelenin çok büyük payı vardır. Troçki'nin Stalinizme karşı verdiği mücadele sadece bir tarih tartışması değildir. Bugün, anti-kapitalist hareket içinde, nasıl bir dünya kuracağımızı tartışırken, sık sık Ekim devrimine ve Sovyetler Birliği'ne değinmek zorunda kalıyoruz. Stalinist bürokrasinin kapitalist sınıf karakterini tespit edemeyenler ister istemez 1989'da çöken rejimlerin ne olduğunu açıklayamıyorlar. Marksizmin ve Leninizmin öldüğünü, işçi sınıfının da bu toplumu değiştirecek güç olma özelliğini yitirdiğini iddia ediyorlar. Dolayısıyla bugün hareket içinde devrimci marksist geleneği devam ettirebilmek, başka bir dünyanın ancak başka bir Ekim Devrimi ile kurulabileceğini iddia edebilmek, Troçki'nin o yıllarda verdiği mücadeleye sahip çıkmaktan geçer.

troçki anması

28 Ağustos, Cumartesi, saat: 17.00

Nurdan Düvenci - Doğan Tarkan

Troçki, 1905 Rus devriminin önderi, 1917 Rus Rus Devrimi'nin iki önderinden birisi, Sovyet'in Başkanı, Kızıl Ordu'nun kurucusu, faşizme karşı mücadelenin teorisini, sosyalizmin stalinizme karşı temel savunucusu;

20 Ağustos 1940'da Meksika'da Stalin'in ajanları tarafından öldürüldü Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, DSİP Troçki'nin devrimci fikirlerini savunmakta. Dogmatik bir biçimde değil, canlı bir biçimde, günümüze yol gösterici yanlarıyla.

Hayvanlar için de başka bir dünya

Uzun bir dönemdir, (11 Eylül saldırılarından; diğer bir deyişle anti-kapitalist hareket, savaş karşıtı harekete evrildiğinden bu yana) savaşa ve işgale karşı kampanyalar içinde çalışıyor onları aşağıdan örmeye çalışıyoruz. Bu kampanyalar boyunca ve öncesinde küresel sermayenin ve onun askeri kanadının insanlığa, kadınlara, azınlıklara, çocuklara yaptıklarını anlattık. Ama bütün bunlarla beraber; küresel sermayenin ve savaşın doğaya ve hayvanlara yaptıklarıyla da ilgilendik.

Ancak, birkaç sayı önce *Sosyalist İşçi*'de yazılan bir yazı bir süredir kafamı kurcalıyor. Yazıda, İngiltere'de ev hayvanlarına yapılan harcamanın, Rusya'daki asgari ücrete eşit olduğu aktarılıyordu. Herhangi bir bağlam yoktu ancak, yazıda savunulan şey, "hayvanlara yapılan harcama insanlara aktarılmalı" gibi bir bağlama kavuşuyordu. Elbette ki yazarın bunu savunduğunu söylemiyorum, en azından ummuyorum.

Bizler, "başka bir dünya mümkün" derken, savaşların, sömürünün, açlığın, yoksulluğun olmadığı bir dünya, bizim türümüz ve varolan bütün diğer türler için, "başka bir dünya mümkün!" diyoruz.

Bir hayvan türü olan insanların ve tüm doğanın ihtiyacı olan kaynakların kimler tarafından gaspedildiği ve neye harandığına çok açık. Bir grup küçük azınlığın, sermayedarın elinde; daha fazla kâr için, savaşlar için harcıyor. Verilere göre evcil hayvanlara çok harcama yapılmış. Doğrudur, çok harcama yapıldığını, hayvan sahipleri bilir. Keşke, savaşların olmadığı; kapitalizmin olmadığı bir dünyada yaşıyor olsaydık da, hayvanların sağlık hizmetleri de garanti altında olsaydı. Hayvanlar için, ücretsiz sağlık, barınma, beslenme koşulları sağlansaydı.

Oysa yaşadığımız sistem en çok hayvanları etkiliyor. Pet shoplarda birer meta oluyorlar. Sonra ev sahibinin sıklıkla atabileceği bir oyuncak. Geçtiğimiz haftalarda sokaklardaki köpeklerin birçoğuna işkenceler yapıldığını duyduk. Vahşi hayvanların sonları ise kürk yüzünden, ekosistemin bozulması yüzünden, çevre kirliliği ve buzk kentleşmenin doğal alanları tahrip etmesi yüzünden, yani "vahşi" kapitalizm tarafından gün geçtikçe daha da korkunçlaştırılıyor. Sosyalistlerin bugün yapması gereken, hayvanların her türlü ihtiyacının karşılandığı (sağlık, beslenme, barınma, doğal yaşam hakkı gibi), tüm doğa ile dost bir dünyayı savunmak. İnsanlar, hayvanlar, bitkiler ve tüm bu eko-sistem için başka bir dünya mümkün!

Avrupa Sol Partisi ve devrimci seçenek

İşçi sınıfını temsil etme iddiasındaki bir çok sosyal demokrat partinin de benimsediği "Başka alternatif yok" iddiasıyla özetlenebilecek liberal ideolojiye karşı mücadele eden aşağıdan küreselleşme hareketi, sokağa taşan kitlesel ve radikal gücüne rağmen, parlamentaryer seçimlerde aynı oranda başarılı olamıyor. Gerçi hareketin taleplerini seçimlerde ifade eden bir dizi parti, son yıllarda önemli seçim başarılarına imza attı. Ancak, Brezilya İşçi Partisi dışında hiç bir parti, toplumsal gücünü sandığa gerçek bir alternatif olarak yansıtmayı ve dengeleri sarsacak şekilde siyasal bir faktör olmayı başaramadı.

Geçtiğimiz haziran ayında gerçekleşen Avrupa Parlamentosu seçimlerinde, hareketin sokaktaki gücünü yeterince seçim sandığına yansıtamadığı, geleneksel sağ partilere ve sosyal demokrasiye sol bir alternatif oluşturamadığı bir kez daha görüldü. Seçim sonuçları, toplumsal mücadelelerle, seçim süreçleri arasındaki ilişkinin sanıldığından daha karmaşık olduğunu gösteriyor.

Yeni bir sol şekilleniyor

Geçtiğimiz aylarda geleneksel liberal sol partilerin hegemonyasına karşı İngiltere'de Respect koalisyonu, Fransa'da LCR ve LO'nun seçim ittifakı gibi bir çok önemli gelişmeye tanık olduk. Almanya'da yıllar sonra ilk kez SPD'nin solunda yeni bir alternatif parti girişimi başlatıldı. Bu arada Avrupa Antikapitalist Sol (AAS) girişimi 2000 yılının mart ayında ilk adımını atmış ve kuruluşuyla ilgili olarak üç önemli siyasal faktör belirlemiştir:

1. AB'nin Euro ekseninde başlatmış olduğu yeni liberal saldırı,
2. Küresel direniş hareketinin ortaya çıkışı ve bir dizi ülkede radikal sol partilerin başarısı

(Danimarka'da Kızıl/Yeşil Koalisyonu, Portekiz'de Sol Blok, İskoçya Sosyalist Partisi ve Fransa'da LCR), 3. Yeni liberal politikalara boyun eğen sosyal demokrasiye karşı muhalefet ve stalinist gelenekle araya konulan mesafe.

AAS, o günden bu yana siyasal çizgisini katılımcı partiler içinde devrimci bir perspektifle ortaklaşmaya çaba gösterdi. Ortaklaşılacak temel siyasal hedefler, küresel kapitalizme karşı mücadelenin parçası olarak şöyle sıralanabilir: antikapitalist, ekolojist, antiemperyalist, savaşa karşıtı, cinsiyetçiliğe ve ırkçılığa karşı ve enternasyonalist. Bu gelişmeler yaşanırken, bu yılın mayıs ayında önemli bir gelişme daha yaşandı. Daha önce Avrupa Parlamentosu'nda Avrupa Birleşik Solu/Kuzey Yeşil Solu (GUE/NGL) adıyla ittifak içinde olan partilerin bir kısmı, Avrupa Sol Partisi'ni (ASP) kurdu. Bu gelişme Türkiye'de de ses getirdi, çünkü bu ittifak içinde yer alan partilerle Türkiye'den TKP, ÖDP ve EMEP gibi partilerin yakın ilişkisi söz konusu. Nitekim geçtiğimiz günlerde ÖDP, ASP'ye "sürekli gözlemci" sıfatıyla katıldığını açıkladı.

Demokratik mi?

ASP'yi oluşturan partilerin bir kısmı, çeşitli düzeylerde yeni liberal politikalara ortaklık etti ve etmeye devam ediyor. Fransız Komünist Partisi, bir önceki dönemde Sosyalist Parti ve Yeşiller ile gerçekleştirdiği koalisyonla, yeni liberal politikalara ortak oldu. PDS, SPD ile Berlin'de gerçekleştirdiği eyalet düzeyinde koalisyonla, Schröder'in ulusal düzeyde sürdürdüğü yeni liberal saldırıya ortak oluyor. İtalyan PRC, liberal politikaları onaylayan "Zeytin Ağacı" koalisyonuyla seçim ittifakına yakın bakıyor ve liderlik bu hedef doğrultusunda sağa

kayıyor. Tüm bu tutumların arkasında seçimlere endekli bir politika anlayışı yatıyor.

Oysa yeni liberal politikalara ve savaşa karşı mücadele, seçime endekli aritmetik bir birliktelikle kazanamaz. Nitekim, ASP'yi oluşturan partilerin son Avrupa Parlamentosu seçimlerinde aldığı toplam oyların bir önceki seçime göre gerilemesi bu görüşü destekliyor.

ASP'nin manifestosunda "birlik", "çeşitlilik", "çoğulculuk", "demokrasi" gibi hareketin hassas olduğu bir çok konu ifade edilmiş. Ancak, bunların hepsi söylemde kalıyor. Çünkü böylesine önemli bir adım ve bu adımın çerçevesini belirleyen tüzük, oluşuma katılan partilerin hiçbirinin tabanında ve hareketin içinde tartışılmadan, söz konusu partilerin arasındaki diplomasiyle ve parti aparatlarının yönetici kadrolarında, yukarıdan aşağıya bir süreç içinde alındı.

Açıkça antikapitalist bir karaktere sahip olmayan, iktidarı paylaşacağı durumlarda yeni liberal politikalara destek veren bir yerde duran ASP, açık ki, küresel direniş hareketini kucaklayacak devrimci bir alternatif olmaktan uzak.

Devrimci seçenek

Bir seçenek olma iddiasındaki her girişim, 21. yüzyılda küresel düzeyde sürmekte olan sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı dinamikler üzerinden hareket etmek ve devrimci alternatifi bu düzlemde oluşturmak durumunda. Bu boyutuyla devrimci bir alternatif için subjektif koşullara sahip olduğumuzu söyleyebiliriz.

Küresel kapitalizmin hakimiyetine karşı radikal bir karşı duruşa sahip; kendisini sınıf mücadelesinde küresel düzeyde siyasal bir özne olarak gören milyonlar, sosyal forum süreçlerinde ve savaş karşıtı hareket zemininde bir direniş hareketi olarak örgütlenmiş durumda. Bu hareket yaşlı kıtada "Başka bir Avrupa" için mücadele ederken, Avrupa'daki tüm önemli toplumsal ve politik hareketleri, sendikal ve sivil yurttaşlık hareketlerini bir araya getirerek, sınıf mücadelesinde siyasal özne olarak karşımızda dikiliyor. Yeni bir sol oluşum iddiasındaki tüm siyasal güçler bu dinamizi göz önüne almak ve buradan hareket etmek durumunda.

"Yeni bir Avrupa" ve "Başka bir Türkiye" hedefine sahip siyasal oluşumlar, öncelikle savaşı her türlü uluslararası anlaşmazlığın çözümünde bir

enstrüman olarak kullanma anlayışını yenilgiye uğratmak zorunda. Dolayısıyla devrimci seçenek, savaş karşıtı bir politikayı kaçınılmaz olarak önümüze koyuyor. Öte yandan, küresel kapitalizmin reforme edilemeyeceği gerçeğinin bir kez daha altını çizmek önemli. Nihayet, kapitalizmin küresel hakimiyetine karşı, çözümün yerel ve ulusal düzeyde olmadığı gerçeğini net bir şekilde ifade eden enternasyonalist anlayış, yeni bir solun şekillenmesinde önkoşul.

Tüm bunlar için her şey yeniden başlamak gerekiyor. Küresel direniş hareketinin Seattle'dan bu yana aldığı yol, küresel kapitalizmin sürekli hale gelen yapısal krizleri, yeni bir solun şekillenmesi ve devrimci bir seçenek için subjektif koşulların olgunluğuna işaret ediyor.

F. Levent ŞENSEVER

Avrupa Sol Partisi'ne katılan partiler (Parantez içindeki rakamlar, son Avrupa Parlamentosu seçimlerinde çıkardıkları milletvekili sayısını gösteriyor):

- Avusturya Komünist Partisi (0)
- Demokratik Sosyalizm Partisi, Çek Cumhuriyeti (0)
- Estonya Sosyal Demokrat İşçi Partisi (0)
- Fransız Komünist Partisi (3)
- Demokratik Sosyalizm Partisi, Almanya, (7)
- Solun, İlericilerin ve Hareketlerin Koalisyonu - Synaspismos, Yunanistan (1)
- Emek Partisi, Macaristan (0)
- Komünist Yeniden Yapılanma, İtalya, (5)
- Sosyalist İttifak Partisi, Romanya (AB üyesi değil)
- Komünist Yeniden Yapılanma, San Marino (AB üyesi değil)
- Slovakya Komünist Partisi (0)
- İspanya Komünist Partisi (0)
- Katalonya Birleşik Alternatif Sol'u, İspanya (0)
- Birleşik Sol, İspanya (1)
- İsviçre Emek Partisi (AB üyesi değil)

ÖDP, ASP'ye "sürekli gözlemci" olarak katıldığını açıkladı.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığımsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeyi karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistdir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığımsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlayabilir.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Avrupa Antikapitalist Sol girişimi toplantılarına aktif olarak katılan partiler:

- İskoçya Sosyalist Partisi (SSP, İskoçya)
- Kızıl Yeşil İttifakı (RGA, Danimarka)
- Devrimci Komünist Birlik (LCR, Fransa)
- Sol Blok (BdE, Portekiz)
- Respect - Birleşik Liste (İngiltere ve Galler)
- Sosyalist İşçi Partisi (SWP, İngiltere)
- Sosyalist Parti (SP, İrlanda)
- Sosyalist Parti (SP, İngiltere)

- Sol (LG/DL, Lüksemburg)
- Alternatif Zemin (EA, İspanya)
- Zutik (Bask Ülkesi)
- Birleşik ve Alternatif Sol (EUİA, Katalonya)
- Dayanışmalar (S-S, İsviçre)
- Radikal Sol Koalisyon (Yunanistan)

Ayrıca Yunanistan'dan Synaspismos, Türkiye'den ÖDP ve İspanya'dan Birleşik Sol, AAS'nin bir çok toplantısına gözlemci olarak katıldı.

antikapitalist bir festival

Barışa rock

Neden Barışa rock?

BARIŞAROCK festivalinin ikincisi bu yıl **Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu** tarafından 21-22 Ağustos'ta **Mehmet Akif Ersoy Piknik Alanı**'nda yapılıyor. Kırkın üzerinde rock grubunun ve sanatçısının sahne alacağı festival Türkiye'nin en büyük anti-kapitalist festivali.

Çünkü **BARIŞAROCK**, petrol ve dünyaya hakim olma hırsı yüzünden Irak'ta binlerce insanın katledilmesine, Filistin'de işlenen insanlık suçuna, Bush ve çetesinin Blair ve Sharon gibi yalakalarıyla birlikte dünyaya tek başına hakim olma hırsına, Kolombiya'da Coca Cola şişelerinin dolumunu yapan işçilerin pervasızca öldürülmesine karşı çıkanların festivali.

Çünkü **BARIŞAROCK**, sınırsız kâr hırsları yüzünden doğanın

çok uluslu şirketler tarafından yok edilmesine, canlıların genetik yapısıyla oynanmasına, sonucu insanlık için felaket demek olan küresel ısınmaya, çocuk emeğinin sömürülmesine karşı çıkanların festivali.

Çünkü **BARIŞAROCK**, her şey gibi müziğin de metalaştırılmasına ve tekelleştirilmesine, sanatçıların bağımsızlıklarının ellerinden alınmasına, şimdiye kadar karşı olmanın simgesi olmuş olan rock müziğinin içinin boşaltılmasına karşı çıkanların festivali.

Çünkü **BARIŞAROCK**, gözü dönmüş bir şekilde bütün dünyayı işgal etmeye çalışan savaş çığırtkanlarına ve tekellere karşı **'bu dünya sizin değil, bizim evimiz'** diyenlerin festivali.

Neler var?

Bu yıl **BARIŞAROCK**'da öncelikle tabii ki bol bol müzik var. Fakat aynı zamanda çeşitli

örgütlerin açacağı standlar, film, şiir, karikatür ve grafiti atölyeleri, fotoğraf sergileri, başta bütün dünyadaki anti-kapitalist eylemler olmak üzere belgesel gösterimleri, kaybedenler futbol turnuvası, kadın ve çevre sorunu gibi konular üzerine tartışma toplantıları var.

Yani orada sadece müzik dinlemeyecek, aynı zamanda kendimiz de bir şeyler üretecek ve ürettiklerimizi sergileyeceğiz.

Başka bir dünya mümkün

Kısacası, **'başka bir dünya mümkün'** diyen, barışsever ve rocksever herkesi **BARIŞAROCK**'a davet ediyor ve bu dünyayı nasıl kuracağımızı hep beraber konuşalım, müziğimizle dile getirelim diyoruz.

Gelin, katılın, birşeyler katın!

savaş karşıtları, "başka bir dünya mümkün" diyenler, sosyalistler
gelin hep birlikte sorularımıza cevaplar bulalım

antikapitalist forum

28-31 ekim - istanbul